

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 87 / II Legislatura / Setè període

Dimarts, 24 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 69

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials i les esmenes i els vots particulars reservats (Punt primer de l'ordre del dia.)

Esmenes a la totalitat

Vot particular del G. Socialista (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S) (p. 3966).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Garriga (M) (p. 3970), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3971), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3972), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3976) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3978).*

Votació : *rebutjada per 32 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions (p. 3981).*

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3981).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3983), I. Sr. Curto (P) (p. 3984).*

L'I. Sr. Garriga (M) intervé per al·lusions (p. 3985).

Posició dels grups no esmenants : *H. Sr. Armet (S) (p. 3985) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3987).*

Intervenien per al·lusions l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3988) i l'H. Sr. Armet (S) (p. 3988).

Votació : *rebutjat per 7 vots a favor, 76 en contra i 25 abstencions (p. 3988).*

Vot particular del G. p. Popular (núm. 3, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3989).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Garriga (M) (p. 3990), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3990), I. Sr. Vives (PSUC)*

(p. 3991), I. Sr. Tomàs (S) (p. 3991) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3991).

Votació : rebutjat per 7 vots a favor, 75 en contra i 20 abstencions (p. 3992).

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 69

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya, de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa, de les esmenes reservades per a defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, de les esmenes reservades per a defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desnonament dels parcers de Montagut.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'associacionisme juvenil.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures per a assegurar que els bancs de sang fan la prova detectora d'anticossos de la SIDA.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Hospital Oncològic.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Política Territorial.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Adequació de les Lleis de Catalunya a la Normativa Comunitària.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu

sobre la Creació d'Ocupació per a Tasques de Conservació de la Natura.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent al 1984.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Endeutament amb el Nou Sistema de Finançament Autòmic.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Millora dels Accessos Viaris Bàsics al Pirineu.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Reivindicacions dels Estudiants d'Ensenyament Mitjà.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves Empreses Filials.

18. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Proposició de Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials

El primer punt del nostre ordre del dia és : Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials i de les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun il·lustre parlamentari ha estat encarregat de la presentació del Dictamen per encàrrec de la Comissió? No hi ha ningú? Bé, doncs, aleshores, podem intervenir... passar, ja, al debat de la Proposició de Llei.

Es començarà pels vots particulars a la totalitat. N'hi ha tres. El primer vot particular a la totalitat és presentat pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar l'esmentat vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, em plau, en nom del Grup Socialista, presentar aquest vot particular, que és una alternativa global a les quatre lleis.

Voldria dir, per començar, que la meua illusió patriòtica hauria estat, sens dubte, que aquest debat s'hagués fet amb el

signe de l'acord polític; és a dir, una llei estructuradora, una llei de futur, una llei amb perdurabilitat; amb acord institucional, és a dir, de les institucions de Catalunya; que hagués estat possible que una comissió d'experts hagués col·laborat en la seva elaboració, quan, a Catalunya, homes i dones de gran vàlua, de les universitats i de diverses societats, que es concentraren al Congrés de Cultura Catalana, tenien molta cosa a dir —i han dit— entorn d'aquests temes. Ens hauria agradat, sens dubte, que les aportacions de les universitats, Societat Catalana d'Ordenació del Territori haguessin tingut cabuda dins d'aquests temes tan importants. Dissortadament això no és així, i, per tant, he de fer aquesta presentació del vot particular del Grup Socialista com a expressió de la inexistència d'un consens en aquesta Cambra.

També voldria dir que convé sempre no confondre el consens amb parlar del sexe dels àngels o de coses que res tenen a veure amb l'organització territorial de Catalunya. Hi ha uns temes centrals, nuclears, bàsics, importants que constitueixen el tema d'aquestes lleis.

Nosaltres hem volgut presentar una única llei per entendre que l'organització territorial de Catalunya tenia un únic destinatari que era el ciutadà de Catalunya i, concretament, la millora del servei públic als ciutadans de Catalunya. Des d'aquest punt de vista fragmentar les lleis en quatre projectes ens semblava a nosaltres que era una manera de no abordar correctament el tema.

Des del nostre punt de vista i el projecte que avui presentem, el ciutadà per a nosaltres és el gran protagonista; cal tendir a una major igualtat entre els ciutadans de Catalunya i cal tendir, per tant, que els serveis públics que reben els ciutadans de Catalunya puguin ser rebuts amb igualtat al llarg de tot el territori; aquests són principis que inspiren la nostra voluntat en aquesta Llei.

Voldria, en aquesta intervenció, fer referència a quatre grans temes. Primer tema : l'Administració de la Generalitat. Per tots és conegut que l'Administració de la Generalitat, la seva descentralització i desconcentració era una exigència continguda en l'Estatut, era una exigència dels ciutadans de Catalunya i formava part del patrimoni del catalanisme polític republicà, per tant, era un tema central en les lleis d'organització territorial de Catalunya. Era un tema que es podia abordar des del 1980, a través de l'organització dels diferents Departaments de la Generalitat. Avui ens trobem, dissortadament, amb un model clarament centralista, un model en què els llocs de comandament centrals estan situats a l'entorn del Consell Executiu i a la ciutat de Barcelona, i que, d'una forma escadussera, hi ha una representació provincial que respon a uns criteris de marginalitat i que ha contribuït, sens dubte, a enfosquir a l'Administració de la Generalitat allò que tant havíem criticat de l'Administració de l'Estat, és a dir, el model de l'Administració de la Generalitat no ha fet solament una còpia mimètica del model estatal, sinó que ha copiat els models que havíem denunciat des de la perspectiva del catalanisme polític.

Nosaltres en aquest projecte establim dos principis claus : la delegació de competències dels ens locals —delegació limitada, però possible—, per una raó molt senzilla, perquè creiem que cal potenciar els ens locals, entenent per ens locals els municipis i les comarques. Per tant, som partidaris d'un repartiment de poder a l'interior de Catalunya que no signifiqui una major

concentració de poder en l'autonomia sinó entendre que l'autonomia també són els municipis i que potenciar els municipis és potenciar l'autonomia com un tot. Aquesta és una filosofia que forma part del que els nostres avantpassats van fer amb la Llei Municipal del 33-34.

En segon lloc establir serveis propis en el territori, i nosaltres, en el nostre esquema de llei, el que veiem d'una manera clara és que cal trencar el marc provincial, ens definim per aquest esquema, recordem el fet de les vegueries i diem que avui han de ser regions —vegueries o regions—, i que aquest trencament del marc provincial obligaria, sens dubte, a un procés de desconcentració de la Generalitat en aquest marc territorial. Per tant, oferim una via clara de trencament del marc provincial i una via clara de descentralització i desconcentració de la Generalitat. Aquest objectiu és un objectiu històric, si no s'aborda ara no s'abondarà mai, i avui estem en un model que pot crear un determinisme de cara al futur que situï la nostra Administració en un grau de centralisme que no té cap paral·lisme amb cap administració intermèdia que puguem trobar d'aquest tipus arreu d'Europa. Per tant, una rectificació és del tot necessària quan, al llarg de set anys, s'ha consolidat un model de les característiques que jo assenyalava.

Segon tema : el tema municipal. Tots vostès saben que Catalunya és un país amb uns municipis, és lògic, i aquí hi ha una riquesa i hi ha una història, hi ha una voluntat de continuar essent municipis. Tots sabem que hi ha prop de nou-cents cinquanta municipis a Catalunya, tots sabem que hi ha cinc-cents cinquanta municipis que no arriben als mil habitants a nivell de Catalunya, i que només cent-quaranta ultrapassen els cinc mil habitants. És una estructura que situa els petits municipis en uns pressupostos d'1 i 2 i 3 milions de pessetes, la qual cosa no els dona la capacitat operativa de desenvolupar el conjunt de serveis que suggereixen les nostres lleis. Per tant, la clarificació, la racionalització del nostre mapa municipal era un element fonamental. Tots sabem que això no es pot fer un dia per l'altre, tots sabem que no es pot improvisar, tots sabem que no es pot fer un salt al buit pensant que si anem d'una estructura de nou-cents quaranta municipis a dos-cents cinquanta municipis ho farem d'un dia a un altre; però cal crear les bases per a la racionalitat municipal a Catalunya, i les bases per a la racionalitat municipal a Catalunya passaven per un plantejament comarcal que donés sortida a aquest gravíssim problema que tenen els municipis catalans avui.

Des d'aquest punt de vista nosaltres enteníem el procés de comarcalització entès des del punt de vista que la comarcalització exigia l'acord municipal, sortia de l'emanació pròpia, de les necessitats pròpies dels municipis, dels serveis que calia mancomunar, posar en comú. Del salt endavant municipal sorgia la comarca, la comarca com a expressió d'aquesta voluntat de cooperació i comuna dels municipis i també com a expressió d'una voluntat territorial de projectar política de cara al futur; aquesta doble concepció comarcal naixia d'una realitat municipal i d'una realitat política molt arrelada al nostre poble. Per tant, entendre que es produeix un plantejament en el sentit de dir : els municipis, 940, els deixem per una banda, no racionalitzem el mapa municipal i anem *stricto sensu* a fer unes comarques històriques sense que es produeixi un procés natural en què els municipis defineixin els seus àmbits comarcals per anar a la racionalització de l'esquema municipal a Catalunya, és un

greu error històric des del nostre punt de vista.

El nostre esquema és un esquema de flexibilitat que permet, en un termini prudencial, arribar a aquest objectiu històric.

Jo els voldria dir que en el tema municipal hem fet un gran esforç per marcar dos temes centrals de la preocupació històrica de Catalunya. Són : l'autonomia municipal, com un element central. Entenem perfectament que la major eficàcia dels serveis públics es produeix en el lloc més proper al ciutadà, és a dir, els diners més ben esmerçats sens dubte es canalitzen allà on les necessitats estan perfectament codificades. I, en segon lloc, cal donar sortida al conjunt d'experiències noves que es produeixen a la vida municipal de Catalunya. I aquesta tradició, aquest patrimoni històric, aquest record que sens dubte podríem fer dels legisladors republicans, caldria recollir-lo avui en aquesta Llei, donar-li sortida amb aquesta Llei, perquè a Catalunya hi ha hagut sempre el doble esperit : entendre que l'autonomia política de Catalunya anava lligada amb el màxim d'autonomia dels nostres municipis. Entendre que l'autonomia política de Catalunya anava lligada a la voluntat de descentració i descentralització de les accions de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Aquests eixos polítics han constituït un patrimoni que, sens dubte, no podem oblidar, no podem menystenir, perquè, en aquest cas, oblidar i menystenir és perdre una oportunitat històrica de retardar institucionalment el nostre país.

També voldria recordar un element central de la nostra posició, i aquest element central té, no solament un valor simbòlic, sinó un valor institucional : és el que fa referència a l'article 72, quan diu, per exemple : «L'alcalde és el representant ordinari de la Generalitat de Catalunya en el territori municipal.» Aquesta idea, que l'alcalde representa la Generalitat de Catalunya en el propi terme, és la via que ens permet entendre perfectament que a Catalunya ha d'existir una cooperació entre institucions, amb un pes específic i central de la Generalitat de Catalunya, i amb tota la possibilitat de col·laboració de tots els municipis catalans, perquè l'alcalde és el representant ordinari de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En relació amb el tema de comarques, voldria dir : les comarques catalanes, sens dubte, han de ser l'expressió d'una voluntat unànime de tots els municipis d'aplegar-se conjuntament per desenvolupar serveis comuns i per desenvolupar projectes de futur, tant en el vessant serveis concrets, mancomunitat de serveis, com en la projecció de futur. Això exigeix unes masses crítiques, això exigeix una capacitat tècnica i política, i exigeix, per tant, una voluntat d'unanimitat d'endegar aquest tipus de polítiques, perquè, sens dubte, si aquesta voluntat d'unanimitat no es planteja en el tema comarcal, difícilment podrem endegar un comarcalisme il·lusionat a Catalunya; endegarem un comarcalisme administratiu, un comarcalisme polititzat, un comarcalisme frustrant, un comarcalisme que no donarà, sens dubte, les sortides als anhels que han expressat tots els nostres habitants entorn d'aquest tema.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres defensem sis punts claus : els alcaldes han de ser presents en el procés de comarcalització. Tots els alcaldes han de ser presents en el procés de comarcalització. Avui ens trobem davant d'un text de ponència, que significaria que el 55% dels municipis de Catalunya, que 530 municipis de Catalunya restarien al marge del procés de comarcalització de Catalunya. Vostès creuen que això dóna la via-

bilitat al procés comarcal? Vostès creuen que això dóna la força necessària al procés comarcal? Vostès creuen que això és positiu per al país? Vostès creuen que es poden prendre tot un conjunt d'accions i decisions territorials marginant a més de la meitat dels alcaldes, i, en aquest cas, la major part alcaldes de municipis petits de Catalunya? Sens dubte, per a nosaltres el comarcalisme hauria de constituir un procés d'agrupació voluntària en contra d'un criteri superat internacionalment, que és el criteri de l'agrupació forçosa. Per a nosaltres, hauria de constituir l'establiment de bases d'interès comú, de mancomunitats de serveis, de viabilitats de projectes, i vostès saben per què han funcionat les mancomunitats de serveis a Catalunya? Perquè hi ha hagut un aplegament de voluntats, perquè hi ha hagut un repartiment de costos just, i, per això, tots els municipis, del color polític que fossin, han acabat fent acords operatius, possibles i positius per al conjunt del territori. Des d'aquest punt de vista, reivindicar l'esperit de mancomunitat, com a esperit de col·laboració de tots i coincidència amb els objectius generals, és un element absolutament fonamental, des de la nostra previsió comarcal.

En tercer lloc, entendre el paper central i dinamitzador de les ciutats intermèdies de Catalunya, ciutats intermèdies que han de jugar el rol de dinamisme, de potenciar serveis, de lloc d'acollida, de lloc en el qual es desenvolupa l'activitat comarcal natural, dirigida no des del punt de vista de control, però sí que dirigida, en el sentit polític de l'expressió, pel cap o pel subcap de la comarca; el paper de les ciutats intermèdies a Catalunya ha de ser un paper central, si el que volem tenir són comarques vives, i no tenir comarques administratives sense cap força política i sense cap transcendència en les seves actuacions.

Quart element : nosaltres creiem sincerament que cal crear uns àmbits de cooperació comarcal a Catalunya. Cal fer de les comarques trenta-vuit àmbits de cooperació; no es pot fer de les comarques trenta-vuit àmbits de conflicte polític a Catalunya; això és matar l'esperit comarcal de Catalunya, això és crear les bases per a l'enfonsament i la frustració del noble esperit comarcal, al nivell de Catalunya. Aquest és un element central, i crec que obliga i obligaria, sens dubte, a tots els diputats a una reflexió política.

Cinquè element : no es pot fer electoralisme amb realitats petites. No es poden fer sistemes electorals com un vestit a mida de les necessitats d'un partit majoritari, que intenta vulnerar el principi democràtic —un home, una dona : un vot—, per anar a principis estranys i mixtos de representació regidors i de representació població.

Sisè element : no es pot plantejar seriosament el comarcalisme sense una base de finançament; una base de finançament clara, nítida, sorgida d'on ha de sorgir, que és de l'Administració de la Generalitat. Pensin vostès que el comarcalisme, sense posar unes obligacions clares i inequívokes en el Pressupost de la Generalitat, surt absolutament sobre la base d'un voluntarisme sense recursos, i, quan es pensa en els recursos, es diu —en alguns textos legals que després veurem— que cal fer contribucions especials als ciutadans de la comarca, amb la qual cosa s'anuncien pressions fiscals, i pressions fiscals tan atípiques i estranyes com són les contribucions especials, la qual cosa vol dir que el procés de comarcalització no surt de la voluntat de l'Administració de la Generalitat de potenciar les comarques, en absolut, sinó que surt d'una voluntat de dir :

«Fem les comarques històriques; espavileu-vos vosaltres, poseu impostos, i ja veureu com farem les coses.» I surt també d'una altra voluntat: el pes polític d'aquest consell comarcal, no hi seran tots els ajuntaments, un 50% no hi serà present, i, a més a més, fem un sistema electoral que, el que fa, simplement i exclusivament, és el control polític del territori, en lloc de fer la dinamització del fet comarcal a Catalunya.

Per últim, quart element: el tema de les àrees metropolitanes. Jo aquí els podria parlar de moltes coses, seré breu perquè tinc poc temps, ja en parlarem al llarg del debat. Jo podria dir-los que realment és un error històric perdre uns fons federals específics que vindrien en aquestes zones; que és un error històric no contemplar una llei en el sentit de donar sortida als temes metropolitans, no al tema metropolità de Barcelona, com es dona, perquè l'Estatut té uns mandats específics i pluralitza el tema de les àrees metropolitanes. Nosaltres hem fet l'esforç de donar una sortida al tema de les àrees metropolitanes possibles que es puguin fer al nivell de Catalunya. Podria estendre'm molt sobre el gran paper redistributiu que s'ha fet amb els vint-i-sis municipis entorn de Barcelona, i que ha estat l'element més important de justícia distributiva i de política igualitària que s'ha fet a Catalunya al llarg dels darrers anys, atesa la política regressiva i en contra de les zones que més necessitats i menys nivell de renda tenien, que ha fet l'Administració de la Generalitat.

Els podria parlar de la presència de Catalunya en el món, com es veu perjudicada per aquest fet; els podria parlar de com es frustra un tema central del catalanisme polític, que hauria de ser la reivindicació de la bicapitalitat al nivell de l'Estat espanyol, i es situa la relació Madrid-Barcelona en un 6 a 1, d'una manera absurda, perdent tot un conjunt d'oportunitats. Els podria parlar jo de l'eficiència en la prestació de serveis, però només vull aquí fer una referència, i és una referència a un tema nuclear, i em sap molt de greu que el President de la Generalitat no estigui avui aquí. És una concepció de Catalunya, i aquest tema és bastant més seriós del que pot semblar aparentment.

S'ha volgut vendre la teoria en els darrers temps que, si hi ha una capital forta, el rerepaís pot sortir-ne perdent; són principis, és a dir, si evidentment aquesta capital creix, aquesta capital es fa forta, té molta importància econòmica, cultural, demogràfica, de tot ordre, el rerepaís en surt perdedor. Jo voldria dir des de la tribuna d'aquest Parlament que aquesta teoria és absolutament falsa, pel següent: la garantia del reequilibri territorial de Catalunya, la garantia del creixement de les nostres comarques, la garantia del creixement del Bages, d'Osona, de l'Alt Pirineu, del Baix Ebre, de totes les nostres comarques, passa per una realitat metropolitana controlada democràticament, que tingui dos objectius fonamentals en aquest control: la millora de la qualitat de vida dels seus ciutadans, i el control sobre el que es desenvoluparà en el seu territori.

Avui es pot parlar claríssimament que ens locals democràtics amb governs d'esquerra permeten el control d'un territori, dirigit a una millora de la qualitat de vida, en contra de plantejaments que podria fer la dreta d'aquest país, en el sentit de situar aquesta zona com una zona privilegiada des del punt de vista dels interessos especulatius. Per tant, els interessos de la dreta especulativa, no de la dreta inversora solvent, sinó de la dreta especulativa, passen, bàsicament, per apostar pel creixe-

ment quantitatiu de la ciutat de Barcelona i del seu entorn. Això va en contra del creixement de les nostres comarques, i només un discurs polític i un concepte de país que entengui que la capital, densament poblada, amb dèficits infraestructurals importants, amb injustícies notables acumulades, on cal un gran esforç de servei públic, que està pendent, només amb aquesta capital gestionada democràticament, amb uns objectius clars de cara al futur, i que aquests objectius passin per igualar les condicions de vida dels ciutadans que aquí viuen, i, per tant, millorar la qualitat de vida, això és l'únic que permet el creixement de totes les nostres comarques. Fer plantejaments d'altre signe és fer plantejaments absolutament demagògics. Jo voldria recordar que avui molta gent s'omple la boca de dir que es defensava Barcelona quan ningú es defensava, però també diré que es defensava un esquema de Barcelona que, per sort, ha estat superat; que es defensava un esquema de Barcelona especulatiu que, per sort, avui, això està controlat; que es defensava un esquema de Barcelona pensant que hi cabien encara moltes altres activitats, i que aquesta concepció macrocefàlica de Barcelona, concepció típica de les persones que pensen només en operacions a curt termini i no pensen en el benestar del país a mitjà termini, aquestes actuacions conduïen realment a l'empobriment de les nostres comarques.

Per tant, el que sí que vull reivindicar des d'aquesta tribuna és el principi que Catalunya és, territorialment parlant, una gran capital, amb una vocació de millora de la qualitat de vida dels seus ciutadans. Catalunya ha de tenir una voluntat clara de reequilibri territorial; aquesta voluntat clara de reequilibri territorial l'ha de jugar a fons, molt a fons, i forma part d'un dels objectius polítics que crec que tots els grups polítics d'aquesta Cambra comparteixen, almenys teòricament, i que fer això passa per tenir controlat, precisament, el nucli crític on es pot produir la pressió desbordant especulativa. I aquest és un tema absolutament central, juntament amb una altra consideració: Catalunya, juntament amb la seva capital, és un sistema de ciutats intermèdies, i aquí vull passar a la defensa del petit municipi. Aquí s'han llançat teories absolutament, no solament anacròniques, sinó absolutament falses, en el sentit de dir: «Jo voldria una Catalunya en què cada municipi tingués una biblioteca.» Vostès creuen sincerament que 950 municipis, municipis de 10, de 15, de 20 habitants, poden tenir una biblioteca? Nosaltres, el que volem és donar a Catalunya on el municipi petit tingui els serveis que li manquen, i a molt poc, en distància, pugui trobar la ciutat d'acollida, que li doni el 90% de serveis públics de Catalunya: siguin serveis sanitaris, siguin serveis d'ensenyament, siguin serveis de serveis socials, sigui atenció personal. Aquesta és l'estructuració de la Catalunya moderna: un sistema de ciutats que dona aixopluc, no paternalista, sinó real, als petits municipis. Avui encara a Catalunya el 90% dels petits municipis es troben sense aquestes prestacions a les ciutats intermèdies; avui encara funciona l'esquema provincial en el 80% de decisions; avui encara la llunyania del petit municipi a la realitat de prestació de serveis és enorme, i, per tant, insatisfactòria; avui encara estem castigant milers i milers de ciutadans de Catalunya a estar lluny dels centres de decisió.

Per tant, acabo el meu discurs dient: el que cal en els temes d'organització territorial és un concepte clar de país, un concepte clar de Catalunya; un concepte clar de Catalunya que

sigui un concepte harmònic i que permeti una cosa tan important com que l'esforç institucional que es faci no tingui ni costos econòmics, ni costos institucionals, ni costos democràtics, ni sigui un fre a les legítimes aspiracions del nostre poble.

Crec que nosaltres hem fet l'esforç per situar el ciutadà en primer lloc; per situar la tradició del catalanisme polític al costat de la defensa dels interessos del ciutadà; per situar els principis de participació del ciutadà, de descentralització, de desconcentració que marca l'Estatut com a element central de la nostra alternativa que, avui, els proposem a vostès.

I, fent això, estem convençuts que, encara que sigui d'una manera simbòlica, servim o intentem, diguem-ne, servir, no la voluntat estricta d'aquest Grup parlamentari, sinó els interessos dels ciutadans de Catalunya, perquè sàpiguen vostès que, quan nosaltres hem presentat aquests textos, aquests textos nosaltres els hem plantejat amb una extraordinària visió d'amplitud, de generositat i allunyant-nos sempre del que podrien ser les posicions més pròpies i partidistes.

I quan nosaltres —i acabo—, en el consell comarcal, diem que hi han de ser tots els alcaldes, donem un vot molt més important a l'alcalde petit; molt més important, que pot ser vint vegades més important que el d'un altre alcalde, i, després, en altres esmenes, nosaltres pensem en el principi de la delegació de la presidència de l'alcalde, perquè, per a nosaltres, el comarcalisme que funcionaria a Catalunya seria : consells comarcals, tots els alcaldes presents, totes les institucions presents, amb possibilitat, fins i tot, de delegació de l'alcalde en el cap de l'oposició i amb pacte polític en aquest sentit, perquè no hi pot haver cosa pitjor per a Catalunya que intentar fer trenta-vuit àmbits de confrontació i de conflicte polític del que haurien de ser trenta-vuit àmbits d'esperança projectada al futur.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No havent-hi torn en contra, passarem, doncs, al posicionament dels grups que no han intervingut, de la manera reglamentària, començant pel menor i continuant fins al major.

En nom del Grup Mixt, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo em pensava que anàvem a fer un torn d'acord amb l'ordre del dia que se'ns ha donat avui, però m'he trobat amb una exposició que és una mica un poti-poti, un *totum revolutum*, i jo m'anava a centrar només al voltant del tema de les diputacions provincials, o de la Proposició de règim provisional de les competències de les diputacions provincials, per ser més exacte.

D'ençà que les antigues Cúries Generals catalanes... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. GARRIGA : ...es varen transformar en una representació dels tres braços de Catalunya i passaren a denominar-se «corts», adquirint un caràcter consultiu, ja a l'època del Rei Pere II, el Gran, passaren a transformar-se en una institució amb capacitat legislativa.

Aquest fet les va convertir en una de les primeres corts sobiranes d'Europa. Això ha quedat pràcticament establert des de l'any 1283, amb el compromís de reunir-se anyalment. Solament en ocasions molt especials es reuniren plegades les corts de tota la corona d'Aragó, fent-ho després per separat el regne

d'Aragó, el regne de València i el principat de Catalunya. Així quedà establert l'estament general de Catalunya, és a dir, els tres braços del Principat, com indiquen ja les cròniques de l'època a partir de l'any 1300.

Amb el rei Pere III, el Cerimoniós, les corts de Cervera de l'any 1354 crearen una comissió permanent, per necessitats de guerra, i als seus membres se'ls donà el nom de «deputats», sorgint així la Diputació General de Catalunya, o Generalitat, en el llenguatge nostre actual, amb una organització similar en estructura i en funcionament al nostre actual Parlament. A partir d'aquest moment s'inicià un sistema de govern basat en el pactisme, un govern paccionat, equiparable a la divisió de poders moderna, i avantpassada també de l'actual idea democràtica.

Així, doncs, a les corts del 1413 es va reorganitzar la Generalitat, transformant-se en un organisme polític encarregat de controlar la monarquia. També es creà aquest mateix any la Reial Audiència, per separar l'administració de justícia de l'exercici del govern.

La mort sense successió de Martí I, l'Humà... (*remor de veus*) ...posà a prova la realitat i la maduresa de les institucions polítiques catalanes i així quedà de manifest, en la Sentència de Casp, del 1412, per la qual Ferran I de Trastàmara es comprometia a vetllar per les constitucions, els usatges i les altres lleis del Principat. D'aquesta manera, la Diputació passaria a tenir la missió de vetllar pels drets dels catalans i no dedicar-se quasi exclusivament, com ho havia fet fins aleshores, a la recaptació de tributs.

Des d'aquest moment, i abreujant una mica, amb tota mena d'altibaixos, especialment durs durant l'època del Comte-duc d'Olivares, les institucions catalanes funcionaren i es consolidaren fins a la llarga Guerra de Successió, que suposà una greu, una molt dura i greu crisi per a la institució monàrquica d'Espanya. Però, a la fi d'aquesta, Felip IV decidí que les constitucions catalanes romandrien intocables, així com els privilegis de la ciutat de Barcelona, la qual cosa es va decidir i signar el 18 de gener del 1653.

(*Remor de veus.*)

El 5 de desembre de 1705, l'Arxiduc Carles reuní les Corts Catalanes, que es tancaren finalment el 31 de març del 1706. La Pau d'Utrecht, com tots vostès, senyores i senyors diputats, coneixen, posà fi a les esperances catalanes. El Decret de Nova Planta acabà amb les nostres llibertats i institucions : Corts, Diputació General i Consell de Cent. Políticament, Catalunya havia deixat d'existir.

Amb la Guerra d'Independència, Catalunya fou dividida administrativament segons el model francès. (*Remor de veus.*) Com a conseqüència de la Constitució de Cadis i de les Corts d'ella sorgides nasqueren les diputacions provincials, per un decret del 23 de maig del 1812, encara que amb un cert caràcter transitori, que va culminar amb la divisió en províncies, establerta pel Ministre de Foment Javier de Burgos, mitjançant un real decret del novembre del 1833, pel qual es decidia la «división del territorio nacional en provincias», concebudes com a circumscripcions territorials per a la prestació de serveis estatals, al marge de les regions històriques.

La província passà a ser així, des del seu mateix origen, un instrument d'centralització del poder i d'uniformitat jurídica i política, segons ho reconeix el mateix professor Sánchez

Agesta. La Constitució del 1845 configurà un Estat marcadament unitari, la qual cosa va venir reafirmada per les disposicions del Ministre Escocura, Ministre de Governació, al voltant dels governs civils o governadors de província.

La posterior Constitució liberal de l'any 1869 i la Primera República varen testimoniar el ressorgir dels moviments regionalistes, autonomistes i federalistes; malgrat que la Constitució del 1876, inspirada per Cánovas, imposà una organització territorial de l'Estat integrada exclusivament per províncies i municipis.

Va ser a partir d'aquest moment i d'aquests intents quan Catalunya va començar a reaccionar seriosament i activament, i un bon exemple d'aquesta reacció foren el Memorial de Greuges del 1885, el programa de Solidaritat Catalana del 1907 i el Projecte de Llei de Mancomunitats Provincials del 1912. Així nasqueren les bases per a la primera constitució catalana o, si es vol, l'Estatut de Núria i que, malgrat els esdeveniments més recents, després de dues dictadures i una cruenta guerra civil, ha permès a Catalunya redactar l'Estatut pel qual ens estem governant actualment.

Al llarg del que acabo d'exposar d'una manera una mica resumida i sintètica, resulta que Catalunya mai ha pretès fer de l'antiga Diputació General un eix vertebrador de la divisió provincial de Javier de Burgos, abans esmentada. El catalanisme polític que tots els presents en aquesta Cambra hauríem de compartir sense reserves i sense exclusivismes mai s'ha sentit representat per institucions alienes a la mateixa essència catalana. D'aquesta formen part els municipis, les comarques i la Generalitat, i res més. Les actuals diputacions provincials i la divisió en províncies són una mena de record de quelcom aliè a l'esperit català. Se'm pot dir, evidentment, que això està reflectit en la present Constitució. Ja ho sé. Però també sabem que, «perquè la democràcia arrel·li a la vida quotidiana dels ciutadans, és necessari que aquesta distribueixi el seu poder d'Estat per tot el territori, i la institució que assumeix, dins un àmbit territorial dotat de personalitat jurídica i de poder d'autogovern, aquest poder d'Estat és la comunitat autònoma». Això són paraules preses literalment del professor González Casanova. Així, doncs, forçosament hem de concloure que la institució territorial que democratitza l'Estat unitari actual és la Generalitat de Catalunya i no les quatre diputacions provincials.

No estic plantejant en aquest moment una necessitat de modificar la Constitució —encara que tampoc em repugni la idea— com segurament pot passar per la ment de la majoria dels il·lustres diputats que m'escolten. Simplement, crec en la necessitat d'adequar els marcs paccionats de convivència política, Constitució i Estatut, a la realitat política, territorial, funcional i administrativa d'una Catalunya que vol fer repte a l'any 2000.

Amb aquesta finalitat, en la legislatura anterior, s'aprovà la Llei 6/1980, del 17 de desembre, de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions Catalanes a la Generalitat, que va quedar desfeta per la sentència del Tribunal Constitucional, amb un recurs d'inconstitucionalitat.

No es tracta en aquest moment de repetir la història, sinó, en virtut del que permeti la legalitat vigent, aprovar la Llei de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, la qual cosa ens disposem a fer ara com a continuació de llargs treballs preparatoris i després de conèixer el

dictamen emès pel Consell Consultiu i aprovat per unanimitat pels seus distingits membres, amb un llarg dictamen i estudi de quaranta-vuit pàgines, que estimen que aquesta Llei s'adequa a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya en tots els seus termes.

Per tot això anteriorment exposat, i amb la raó posada en la bondat d'aquesta llei, i amb el cor posat d'una manera molt especial en el seu article primer, que diu que aquesta Llei «té per objecte regular el règim provisional de les competències de les diputacions provincials catalanes i l'exercici d'aquestes competències, mentre no es produeixin les condicions legals que facin possible que el govern i l'administració de les províncies s'integrin a la Generalitat, amb la consegüent desaparició de la divisió de Catalunya en províncies», és la raó per la qual anunciem el nostre vot favorable a aquesta Proposició de Llei de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, estem en aquest moment en una situació curiosa, en la qual estem debatent una llei d'un àmbit ben concret, el règim provisional de les diputacions, però, al mateix temps, un vot particular es refereix al conjunt de les lleis d'ordenació territorial.

Bé, jo crec que cal que em posicioni, en nom del meu Grup, sobre les dues coses i, per tant, començaré, encara que sigui breument, referint-me a aquest marc general que ha estat objecte de la defensa del vot particular que ha fet l'Honorable Diputat senyor Armet.

Nosaltres, evidentment, estem d'acord amb algunes de les coses que ha dit el senyor Armet i amb moltes de les coses que s'han dit per part de diferents persones de la societat catalana en aquest debat públic sobre les lleis d'organització territorial; hi estem d'acord, però lamentem que el nostre Parlament difícilment pugui respondre a aquestes aspiracions de la nostra societat.

En realitat, tots desitjaríem poder establir un nou marc de la vida local, poder reduir el nombre d'aquests nou-cents municipis, poder crear unes comarques que fossin realment operatives, poder establir un sistema de regions o vegueries on, realment, es descentralitzés el poder autonòmic, però, desgraciadament, desgraciadament ens trobem amb unes limitacions enormes que provenen de la Constitució, de l'Estatut i de la Llei de Bases de Règim Local de l'Estat.

Nosaltres tenim un concepte clar de Catalunya, que portaria —utilitzant les paraules del senyor Armet—, que portaria certament a textos molt diferents dels textos que el Parlament examina en aquest moment i aprovarà probablement en el curs d'aquesta setmana. Però les coses són com són : aquest concepte de Catalunya modern, superant aquesta divisió municipal excessiva, anant a buscar una racionalitat d'acord amb les realitats del món modern, suposaria una autonomia que no tenim; hauria suposat, doncs, una Constitució diferent, un Estatut diferent i, almenys, una Llei de Bases de Règim Local totalment diferent de la que és.

En aquestes condicions, doncs, nosaltres no entrarem en el debat del que podríem anomenar provisionalment «la utopia». Per la nostra banda, som partidaris de resoldre el problema en l'arrel, és a dir, de reclamar una autonomia autèntica, una Catalunya realment lliure dels seus destins i de la seva organització, i quan tinguéssim aquesta autonomia autèntica, aleshores sí que el debat tindria un sentit, i aleshores sí que podríem plantejar-nos una organització racional de la nostra vida local. Ara, desgraciadament, no tenim més remei, no tenim més remei que acceptar aquest marc insuficient, antiquat, que només fa que continuar la tradició administrativa espanyola i, particularment, la tradició franquista, que estableixen les lleis de l'Estat, a les quals forçosament ens hem d'ajustar, i en aquestes condicions, com que nosaltres hem dit sempre que estem contra aquest marc, d'aquestes lleis, però que les acatem mentre són vigents, a partir d'ara, en el debat, ens ajustarem a aquest marc legal i no intentarem parlar de possibilitats que ens són absolutament impossibles d'assolir en el moment actual.

Bé, dit això, passo, doncs, al que és el tema del debat en aquest moment: la llei sobre les diputacions. Per a nosaltres, la nostra posició és ben coneguda: nosaltres, no, a les diputacions; és a dir, no a les províncies i, ja que no podem prescindir de la província, per les raons que dèiem, almenys una de sola. Per tant, nosaltres defensem la província única i lamentem només que hàgim tardat set anys a adonar-nos que, malgrat tot, el marc legal actual permetia reduir les competències de les diputacions i permetia iniciar el procés cap a la província única.

És cert que aquest Parlament en l'anterior legislatura —aviat farà set anys— va plantejar amb la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Competències de les Diputacions a la Generalitat, va plantejar el problema, però, malauradament —com aleshores nosaltres vam advertir—, ho va plantejar amb molt poc realisme, i tots recordem com aquella llei va ser declarada inconstitucional per part del Tribunal Constitucional i va quedar absolutament sense efecte.

Nosaltres pensem que, a la vista de la sentència del Tribunal Constitucional, immediatament després hauria pogut replantejar-se la qüestió en la línia del que es fa ara i hauríem guanyat molt de temps i hauríem pogut construir la nostra Catalunya molt abans que no intentem de fer-ho ara.

Però, en fi, les coses són com són i això ja està fet, ja és massa tard, ara, per lamentar-se; l'única cosa que podem fer és intentar veure, doncs, la bondat de l'intent que es fa actualment.

Bé, nosaltres bàsicament estem d'acord amb aquesta Llei, amb el text que ha quedat aprovat en Comissió. Hi estem d'acord, perquè, en primer lloc, hi veiem una reducció important de les competències de les diputacions provincials dintre de la legalitat del bloc constitucional, evidentment —lamentem que no es pugui fer més, és clar que sí!, però ja és inútil que repetixi el que deia anteriorment sobre la impossibilitat actual—, i trobem en aquest text, encara, una altra virtut important, que és la que recalca en el seu mateix títol: la «provisionalitat» de les diputacions, i estableix un procediment, i el que és millor encara, un calendari, per plantejar a les Corts de l'Estat la proposta de província única.

Aquests són els dos punts bàsics de la Llei, amb els quals,

doncs, nosaltres estem totalment d'acord. Evidentment, teníem algunes objeccions de detall, però han estat superades en Comissió i, en aquest moment, ens queda només un vot particular, en una part del qual creiem que podrà arribar-se també a un acord per part de la nostra Cambra, i la part que quedarà pendent és el tema del calendari, al qual em referia per plantejar la proposta d'unificació de les quatre províncies en una de sola. És una qüestió important, però jo no voldria ara anticipar el que serà després —quan hi arribarem— la defensa de la nostra proposta i les raons per les quals la considerem important.

Aleshores, en aquestes condicions, si bàsicament estem d'acord amb el text de la Proposició de Llei, evidentment, la lògica ens obliga a votar contra el vot particular del Grup Socialista, la qual cosa no vol dir que estiguem en desacord amb moltes de les parts del text que substitueix el conjunt de les quatre proposicions de llei, i ja tindrem ocasió de veure en el curs del debat de les altres lleis algunes coincidències. Però no podem estar d'acord amb el vot particular del Grup Socialista, perquè és cert que preveu també una proposta davant de les Corts Generals per a reformar el que anomena, el vot particular, el Mapa Provincial de Catalunya, però aquesta proposta no és per suprimir les províncies, sinó —es dedueix del text— per augmentar-ne el nombre; no és per suprimir les diputacions, sinó per augmentar el nombre de les diputacions, i enlloc no es planteja, almenys en una lectura que potser no hem fet amb prou atenció, enlloc no es planteja la reducció real de les competències de les diputacions.

Les condicions, doncs, com que el vot particular, en aquest aspecte referit concretament a la Llei que ara s'està discutint, va totalment contra la nostra filosofia bàsica en aquest tema, evidentment hi votarem en contra.

I, dit això, senyores i senyors diputats, crec que el posicionament del nostre grup en aquest aspecte global queda molt clar i, en tot cas, quan defensem la part que quedarà pendent de les nostres propostes ja precisarem una miqueta més el que és la nostra discrepància amb el text de la Proposició.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perquè pugui parlar en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, hi ha una certa confusió en aquest moment del debat —o jo la tinc, si més no— sobre el que estem debatent: si la història de Catalunya, si una sola de les quatre proposicions de llei o si l'esmena del Grup Socialista que planteja textos alternatius o un text alternatiu a la totalitat del que ens ocupa en aquesta sessió com a tasca legislativa.

Nosaltres creiem, i no volem deixar-ho de dir, que hi ha hagut aquí una certa anomalia reglamentària a l'hora d'introduir una esmena única a quatre lleis diferents després d'un treball conjunt; si més no, considerem que no hi ha una coherència clara amb el que significa el treball conjunt i la decisió conjunta de presentar quatre textos per a la temàtica, i això ens obligarà a fer un torn de posicionament no sobre la Llei de diputacions, sinó sobre tota la temàtica de l'ordenació territorial i no solament amb referència al que hi ha en el text del Grup Socialista, sinó a com nosaltres enfocàrem la mateixa temàtica

i perquè en tot això, en aquest cas concret i formal, el sentit de la nostra votació.

Volem aprofitar, doncs, aquest torn de posicionament per fer-ne un torn global, expressant la nostra concepció de fons, la via que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya defensarà en aquest debat, al Ple, la que ha defensat en tot el treball de ponència i la que el Partit Socialista Unificat de Catalunya —com es demostrarà al llarg del debat— ha defensat d'ençà de molts anys.

Volem partir de la situació actual, volem veure què succeeix avui, que ho podríem catalogar d'una enorme «irracionalitat», volem analitzar si aquestes lleis o aquestes esmenes poden alterar aquesta irracionalitat i voldríem plantejar solucions concretes que, al nostre entendre, servirien, de debò, per a sortir d'aquesta situació.

El President de la Generalitat diu reiterades vegades que aquestes lleis cal fer-les perquè l'Estatut ho mana, entre d'altres motius; és bo que el President de la Generalitat, quan porta ja set anys i escaig com a President de la Generalitat, reconegui que ho fa o ho impulsa perquè l'Estatut ho mana, però aquí nosaltres no volem quedar-nos amb les paraules del President de la Generalitat, sinó demanar-nos què és «autogovern» respecte a l'ordenació territorial?, i demanar-nos-ho en la línia del que fou el debat sobre l'Estatut, perquè una bona mostra de l'ús de l'Estatut és debatre les aplicacions concretes —aquesta, set anys i mig més tard d'haver assolit la Presidència de la Generalitat— que aquest Govern fa respecte l'Estatut.

Podria caure en la temptació d'estendre'm sobre la situació actual: ha estat ja objecte d'anàlisi en algunes pinzellades; tothom, fins ara, hi està d'acord, i aquesta és una de les paradoxes d'aquest treball legislatiu, que hi ha una disfuncionalitat en les administracions actuals, hi ha una proliferació de nivells administratius que va en paral·lel a la proliferació de funcions públiques o de, per exemple, cossos de seguretat; aquella broma que tenim a Catalunya que recorda les pel·lícules de Cecil B. De Mille sobre les guerres de la Bíblia, de veure aparèixer els que van verds, després els que van marró, després els que van blaus amb una ratlla vermella, després uns altres que van blaus, altres que van verds; tenim com a mínim cinc cossos de vestits diferents a les nostres forces de seguretat.

En l'actual situació, hi ha una sèrie de factors i efectes disfuncionals —i ho vull subratllar—, factors i efectes disfuncionals, a banda de tasques positives de govern en algunes de les administracions que citaré: disfunció, com tothom assenyalava, de 900, vora 950 municipis, el 85% dels quals de menys de 5.000 habitants, amb un raquitisme, amb uns problemes d'insuficiència en la prestació de serveis pel nombre i per la grandària; existència de províncies, que tothom diu —o deia, i no fa pas tant— que eren estranyes al cos social de Catalunya —bé, no tothom, perdó, una gran majoria de les forces polítiques—, que eren estranyes al cos social de Catalunya, però que es mantenen amb el Govern Civil, amb les facultats d'ordre públic, de Protecció Civil, etcètera; diputacions que van com un vaixell sense rumb, distribuïnt no sé sap exactament què, en comptes de fer una tasca de cooperació amb els petits municipis, que estan treballant amb una duplicació de serveis, i que, sovint, estan governades —millor dit, en tots els seus casos— pels dos partits majoritaris d'aquesta Cambra, i, fins i tot, en el cas de Barcelona, pels dos partits majoritaris d'aquesta Cambra.

Una Corporació Metropolitana que, com a disfuncions, podríem assenyalar els seus afanys desmesurats de competències, quan, per exemple, s'ha volgut irrompre en camps com la cultura i com l'esport, el camp de serveis personals, que haurien de ser propis dels ajuntaments o la Generalitat, i que ha ignorat que el fet metropolità s'estén sobre un àmbit més ampli que el que té avui, i, fins i tot, ha gaudit de la renúncia d'alguns ajuntaments —i no ens està mal de dir-ho— que han permès més a la Corporació que no pas a ells fer determinades funcions que els corresponien. I disfuncions a la Generalitat, on encara no hi ha planificació global —set anys i mig, senyor Pujol!—, no hi ha planificació global —i això té molt a veure amb l'ordenació territorial, no només fer lleis, sinó planificar el territori—, on encara noranta-dues dels serveis centrals de la Generalitat són —noranta-dos de les direccions generals de serveis són a la ciutat de Barcelona, quant ens hem queixat tots, i suposo que els de Convergència i Unió tant com els qui més, del centralisme madrileny!—, doncs, noranta-dos dels serveis de la Generalitat són a la ciutat de Barcelona, encara avui, amb set anys i mig d'autonomia, i on no hi ha una tasca ni una política de cooperació municipal.

Fixin-se vostès: un exemple que ha estat amablement cedit, per un cas concret, del nostre Diputat Maties Vives. Un es vol fer una casa a cinquanta metres d'una cruïlla de carreteres, que són nacional i comarcal, a la província de Tarragona; la llicència d'obres l'anirà a buscar al seu municipi; per la cèdula d'habitabilitat anirà a Tarragona, a la Direcció d'Arquitectura i Habitatge, al Servei d'Arquitectura i Habitatge; per la servitud de la comarcal haurà d'anar a Reus pel Servei de Carreteres; per l'aspecte de la nacional haurà d'anar a Barcelona, a la Demarcació de Carreteras del Estado en Cataluña —en trobarem, d'exemples, molt més macos que aquest, aquest encara és dels que és curt, només són quatre gestions, n'hi ha de més gestions, ja els citarem. Quins condicionants hi havia i hi ha per ordenar aquesta situació actual? Es pot dir que la Constitució, es pot dir que l'Estatut, però, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres volem recordar, igual com fèiem al debat de l'Estatut, que la Constitució i l'Estatut es poden llegir de moltes formes, i les lectures que s'hi facin són opcions polítiques de majories parlamentàries: la Llei de Bases de Règim Local, posem per cas, que ha citat el senyor Barrera; el Decret Legislatiu que refon les normatives posteriors; la inexistència d'una llei d'hisendes locals, encara, a nivell de Govern central, que deixa els nostres ajuntaments encara en una situació molt empobrida de finançament.

Jo vull cenyir-me a la coincidència que hi va haver al seu dia —i no m'hi estendré, perquè va ser prou debatut quan l'Estatut— en l'elaboració d'aquella llei que encotilla més el nostre treball parlamentari —recordin-ho, senyors de Convergència i Unió—: la Llei de Bases de Règim Local, que vostès, en un noranta i molt per cent votaren a les Corts dels Diputats. Jo vull només recordar-los aquí que quan el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup del PSUC varen intentar fer un recurs contra la Llei de Bases de Règim Local, el Grup de Convergència i Unió —que té la majoria, i, per tant, té la decisió de si es fan o no els recursos—, amb els seus vots i amb els vots del Grup Socialista, van retallar aquesta possibilitat de recurs en articles com els següents —els vaig a llegir alguns dels exemples de les coses a les quals no vam recórrer, i pensin vostès com

afecten allò que estarem debatent aquests dies— : l'article 9, que impedeix fets singulars a l'ordenació territorial; l'article 27.1, que permet delegacions de l'Estat directament a qualsevol administració —vaig saltant-me molts articles per anar als més importants—; el 37.1, que permet la delegació de l'Estat a les diputacions; el 38, que tanca la porta a qualsevol via alternativa a òrgans representatius provincials a les diputacions; el 42 i la Disposició Addicional Quarta —que aquesta és la més maca pel que fa a alguns personatges de Convergència i Unió, i també d'algun parlamentari important avui portaveu a les Corts Generals, socialista— pel que fa a les comarques. Nosaltres, en aquest debat parlamentari, quan toqui aprovar la Llei de Comarques, no ens aixecarem o no votarem conforme diu el nostre Reglament, no, no, ho farem conforme diu la Llei de Bases de Règim Local, o sigui, una dimensió reglamentària que sempre es diu que és allò, l'autonomia màxima del Parlament, que ningú la toqui, dos polítics que van pactar a nivell de Disposició Addicional Quarta, un de Convergència, o de Minoria Catalana, en aquest cas, i un socialista, van acordar com es faria, en aquest cas, el Reglament del Parlament de Catalunya. Recordin-ho quan estiguem votant la Llei de Comarques. I vostès van impedir que es recorregés contra aquests articles sobre l'estructura comarcal. Tot el tema del personal. El tema de la fiscalització del Tribunal de Comptes, quan ens ho demanava el Síndic de Comptes, i ja va ser citat al seu dia. Tota la normativa bàsica a través de decret legislatiu, l'article que permet que a través del decret legislatiu surtin bases, vostès van dir que no es recorregués, el decret legislatiu que ara ens marca bases a l'hora d'ordenar territorialment Catalunya, i del qual ens queixem i ens queixarem, en aquests dies, tots, vostès van impedir que aquesta Cambra el recorregués. I podríem continuar amb una llarga llista.

Però em sembla que el més important, el nus de la qüestió, a l'entendre del Grup parlamentari del PSUC, és que en aquest tema hi ha un discurs del poder que poc té a veure amb l'ordenació territorial. Més que l'ordenació territorial estem assistint a una lluita pel repartiment territorial, i en aquesta lluita un tema tan important com la Corporació Metropolitana de Barcelona és una cortina de fum. No perquè no tingui importància, he dit «un tema tan important», però no és l'únic del debat territorial, i si ara féssim una enquesta entre els poquíssims ciutadans que estan assabentats d'aquest debat territorial, molts d'ells encara estarien en la confusió de si el tema més important és la Corporació. És tan important com els altres, però n'hi ha d'altres, i molt importants.

I curiosament hi ha hagut una coincidència, des de la irracionalitat, uns mantenint l'*statu quo*, els altres anant a arrasar l'*statu quo*; uns dient : «dos ens», els altres dient : «sis ens»; d'un, uns dient : «dos» i, els altres, d'un dient-ne «sis», amb una irracionalitat que l'única lectura possible que per a nosaltres té és que vol amagar les qüestions de fons del debat, fins i tot a l'entorn de la temàtica metropolitana. No hi ha hagut, en aquest treball parlamentari, voluntat d'abordar les qüestions de fons del tema de l'ordenació territorial. Dos exemples : no hi ha voluntat, fins a avui, de descentralitzar la Generalitat, no hi ha voluntat, de debò, de tocar les diputacions. Hi ha quantitats de problemàtiques que estan plovent sobre Catalunya en el tema territorial, i els en citaré unes quantes, que no les veurem aquí en aquest debat, ni podrem le-

gislar per tocar-les : sobre el port de Barcelona —saben vostès el que està passant, suposo—, sobre el que pot quedar del port de Barcelona com a competència pel que és l'autogovern de Catalunya; sobre les decisions que en pla una mica de rifa d'institucions locals es fan sobre opcions territorials tan importants com el riu Llobregat o l'aeroport; sobre els contractes o programes del transport; sobre els Jocs Olímpics i els compromisos que s'haurien de prendre seriosament. De tot això, ni en parlarem, en aquest debat, ho deixarem en un raconet, i són qüestions que afecten decisions territorials i inversió importantíssimes per al futur de Catalunya.

S'està en un discurs del poder, a veure com s'incrementa més el poder o com es conserva el poder, amb una irracionalitat en els consells comarcals, senyor Armet —sí, la que proposa Convergència és absolutament irracional, i hi tornarem—, però, per a nosaltres, proposar que, en els consells comarcals, només hi vagin els alcaldes, també té d'irracional que els alcaldes, en virtut de quines majories polítiques votaran en els consells comarcals? Evidentment, nosaltres considerem que Convergència i Unió, en el tema dels consells comarcals, no té en compte la representativitat democràtica i va distorsionar el grau de presència del vot popular, d'una forma directa i, al nostre entendre, barroera. Hi ha, en aquest sentit, una voluntat de crear uns consells comarcals, que va connectada amb les competències d'aquests consells, que al mateix temps queden xuclats, en algunes de les seves matèries, per part del Govern de la Generalitat. Nosaltres creiem que el discurs del poder, aplicat, en aquest cas —i lamentem molt haver-ho de dir— d'una forma paradigmàtica a una llei tan important, du a la irracionalitat. Com diu Kant, no podem esperar que els reis filosofin i que els filòsofs esdevinguin reis, i menys podem desitjar-ho, perquè la possessió de la força corromp inevitablement el judici de la raó. I a nosaltres ens fa por que, a través de la posició de la força, en l'ordenació territorial no s'ha anat al judici de la raó. Quins resultats dona aquesta Llei? Com podem pensar que queda ordenada territorialment Catalunya quan s'aprovin aquestes tres Lleis? Tots volem la simplificació, tots volem la racionalitat, i, al mateix temps, pocs —perquè són els que el tenen— poden practicar el discurs del poder. La Llei —tothom hi haurà d'estar d'acord—, les lleis no afecten substancialment el microcosmos municipal; creen unes comarques —i compte, senyors de Convergència i Unió, que no se'ls girin en contra, com algunes comarques d'alta muntanya— que veurem fins a quin punt tindran funcionalitat i, sobretot, esperem que els terminis que marca la Llei no siguin tan desbordats en el seu compliment que, en comptes de sis mesos o un any, haguem d'esperar anys a veure-les funcionar.

¿No seria millor —com proposava i proposa i torna a proposar el Grup del PSUC— anar, partint del 36, a donar la veu als municipis, no per una porteta, allò mig oberta, només per canviar un límit, sinó, de debò, com a aspiració a fer un macromunicipi, a partir de la gestió de serveis, redibuixessin el mapa comarcal i fos ratificat per aquest Parlament?

De la Corporació, hem passat de cap corporació a dues corporacions d'igual territori, ara a dues corporacions de divers territori. No seria potser millor parlar que el fet metropolità té un abast molt més gran que el de l'actual Corporació Metropolitana, o el dels dos ens que es creen, i anar a veure quines competències mínimes caldria per aplicar a aquest territori? I quan

parlem d'incrementar l'àmbit que no se'ns digui que no s'hi està d'acord, perquè en aquesta mateixa Llei s'ha donat una prova, per part de tothom, que es vol traspasar l'àmbit de l'actual Corporació a aquell àmbit dibuixat amb compàs l'any 74, si no és que es vulgui mantenir l'àmbit exclusivament per raons tàctiques i defensa de posicions. Bé, en el tema de la Corporació podríem assenyalar que acords més enllà de la LOT sobre una mancomunitat, o sobre el retorn de l'urbanisme als ajuntaments, o sobre la via consorcial, serviran per paliar els defectes de la LOT, però no són el cor substancial del tractament de la temàtica metropolitana.

El tema de les diputacions. Senyor Barrera, lamento molt estar molt en desacord amb vostè, en aquest tema. Les diputacions són objecte d'un maquillatge, en aquesta Llei. A veure si ens aclaram: hi ha un Pla d'Obres i Serveis, existeix, i ara és únic —les diputacions tenen el PAM—, mentre no hi hagi de debò un sentit legislatiu diferent sobre les competències de les diputacions no hi ha possibilitat de parlar de buidatge de contingut de les diputacions. En aquesta Llei no hi ha ni un llistat de transferències materials de les diputacions a la Generalitat. Mentre —com recordàvem en els debats de ponència, senyor Barrera— l'Estat, l'Administració central, pugui traspasar fons directament a les diputacions, fins i tot podrien prendre serveis sense aquests fons, no serveix de res anar rentant la cara o fent maquillatge a les diputacions. El tema de les diputacions està tractat com una fallàcia; no hi ha possibilitat, repetixo, de transferir les competències funcionals, sinó que hi ha una mera declaració d'intencions. És paradoxal que l'any que anem a aprovar la Llei que es diu de progressiva, que té un altre nom tècnic, però diguem que és de la progressiva desaparició de les diputacions, inaugurarem dos edificis nous de diputacions a Catalunya, dos, no un, dos; un que ha costat mil i escaig milions de pessetes a la ciutat de Barcelona i un altre que ha costat centenars de milions de pessetes a Tarragona. Sí, tots ens omplim la boca que sí que hem d'anar a buidar les diputacions: n'inaugurem dues de bell nou, enguany, l'any 87. Crec que és una de les anècdotes més punyents que es pot trobar a l'entorn d'aquesta Llei.

No s'ha volgut entrar de debò en una política combinada —combinada, i ho subratllo— de descentralitzar la Generalitat i, al mateix temps, d'anar cap a la província única. És indel·ligible. No val aquell argument de dir: «Oh!, és que si es fa la província única es crea un nou centralisme»; són indel·ligibles, la creació de vegueries o regions, o com es vulgui dir, la descentralització de la Generalitat i, al mateix temps, la creació d'una província única. Perquè és curiós que la província única, en el text que fa la majoria, primer la majoria deia: «No, perquè ho impedeix la Constitució» —ho deia Macià Alavedra quan era Conseller de Governació—; després va dir: «No, perquè no hi ha majories»; ara diu: «No, fins que no hi hagi consells comarcals». I la descentralització de la Generalitat —que això només els pertoca a vostès, aquí no hi ha ni llei de bases, ni majories, ni constitucions—, per quan? Quan el Consell Executiu ho vulgui, així ho diu la Llei. O sigui, ens fiquem a casa de tots menys a casa nostra; anem a ordenar tots els àmbits de l'Administració, però no ordenem la Generalitat. Per quan, la descentralització de la Generalitat, senyors de Convergència i Unió? Com diu el text de la Llei, quan el Consell Executiu ho vulgui. Maco! Fem centenars i centenars d'ar-

tics per ordenar territorialment Catalunya, menys la Generalitat, que continua —això sí— seguint la bona tradició espanyola, ben centralitzada a la ciutat de Barcelona.

Nosaltres quedem una mica sorpresos quan es treuen decrets, com el del 9 de setembre del 86, en què es creen el que s'anomena delegats territorials del Govern de la Generalitat, per tal d'unificar criteris de l'Administració territorial de la Generalitat; i es creen delegacions territorials —i aquí es diu, fixin-se bé, molt pudorosament— a les actuals circumscripcions —*vade retro* la paraula «província»—, a les actuals circumscripcions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, i allà es crea el delegat territorial, que, entre altres coses, ha de fer la direcció, impuls, coordinació i supervisió de l'activitat dels serveis territorials: còpia literal dels decrets dels governadors. O sigui, hem creat els governadors paral·lels. Maco! No solament no anem a suprimir els governadors, sinó que n'hem creat de paral·lels. És una bona filosofia per anar a l'ordenació territorial de Catalunya.

Nosaltres creiem que la via de la província única seria una forma de simplificar, d'anar a descentralitzar la Generalitat al mateix temps, d'anar a fer una piràmide de debò, real, d'administració territorial. Tal com queda el text de la Llei... l'exemple de Tarragona seria idèntic. Els en donaré un altre: un ciutadà d'Hospitalet té referències administratives a l'Ajuntament, a la Corporació, a la Diputació, al Govern Civil, a les delegacions del Govern, a la perifèrica de l'Estat i a la Generalitat; i ara, a part d'això —que tot això continua, tot continua—, tindrà la comarca, dues entitats metropolitanes —dependrà de quina cosa voldrà resoldre— i una mancomunitat. Perfecte! Anem a ordenar territorialment Catalunya! Potser sí que —com diu avui un mitjà de comunicació, aquest matí— anem a solucionar el problema de l'ocupació, perquè, al pas que anem, anirem creant força estructures administratives sobre el territori de Catalunya.

Nosaltres estem radicalment en contra del discurs del poder i d'aquesta irracionalitat. Estàvem per l'ordenació territorial de la proximitat, de la participació, de la simplificació, de la reducció de costos i de l'eficiència. Estàvem per una ordenació territorial partint de les competències de l'autogovern, començant per saber que hi ha un sol govern a Catalunya. Estàvem per un esforç de consens en la negociació fa més d'un any i mig, amb moltes portes tancades, i no només per part del Grup de la majoria, quan nosaltres demanàvem un consens sobre temàtiques concretes; consens que encara es podia assolir aplicant la llei a l'hora d'impulsar mancomunitats de municipis, a l'hora d'anar, de debò, a un programa institucional per a les comarques i a un posar damunt de la taula, si s'atreïssin els de Convergència i Unió, les xifres punyents de la representativitat territorial, i no aquest daltabaix d'intentar manipular el vot perquè Convergència... amb proporcions que van de vint-i-dos a un, en el cas més escandalós a Catalunya: els en correspondria un i en treuen vint-i-dos, d'acord amb aquest filtre de representació territorial als consells comarcals. I d'això en dic un plantejament antidemocràtic i manipulador de la voluntat popular.

Podríem anar a un consens sobre la regulació transitòria de la Corporació, o podríem anar a un consens sobre com transferir, amb un llistat concret —com va proposar el Grup del PSUC a la Ponència—, els serveis actuals de les diputacions a

la Generalitat. Res d'això, fins avui, ha estat possible. Perquè se'ns entengui, el nostre objectiu —el senyor Barrera ha parlat de la utopia provisional; jo els ho diré directament—, el nostre objectiu —i sabem que és l'únic objectiu possible en l'ordenació territorial— és que hi hagi un moment que a Catalunya existeixin solament dues administracions: l'Administració local, via representació de municipis o macromunicipis en comarques, i l'Administració de la Generalitat, descentralitzada i escampada per Catalunya.

Lamentem que el President del Govern, en l'últim debat sobre «el estado de la Nación», digués que «nunca renunciaremos a intervenir en cualquier pueblo de la geografía española». Aquesta idea demostra una filosofia que no ha entès l'Estat de les autonomies i, en el cas que ens ocupa, vol dir que no s'ha entès què vol dir ordenar territorialment Catalunya. Perquè, el canceller alemany, per exemple, no pot intervenir directament en tots els municipis de la República Federal Alemanya; no solament no pot ni vol, sinó que, a través de l'Administració concertada, actua a cada un dels Land. I podria donar exemples de la Gran Bretanya, i d'aquesta Comunitat Europea de la qual tant ens omplim la boca, on no hi ha ni plurinacionalitat, com hi ha en el cas de l'Estat espanyol.

Per a nosaltres, l'objectiu, malgrat la llei que aprovarem gràcies a aquest discurs del poder, o dissortadament per aquest discurs del poder, principal responsabilitat de l'actual Govern de Catalunya, continuarem reivindicant dos nivells d'administració. Que no se'ns digui que la Constitució, les lleis de bases o tota una sèrie d'altres mesures no ho permeten. Com deia un il·lustre geògraf de Catalunya —que segurament hem consultat molts de nosaltres aquests dies per preparar les intervencions—, si el Parlament no pot, de què serveix el Parlament? Si el Parlament no pot ordenar territorialment Catalunya, de què serveix el Parlament? Si l'Estat espanyol no pot assumir que a Catalunya decidim canviar els límits provincials, amb majoria parlamentària, com podem construir l'Estat de les autonomies, com podem pensar en transformacions socials en aquest Estat? I si, fins i tot, resulta que és així —que nosaltres creiem que no és així, que podria, si hi hagués la voluntat de sortir d'aquesta cortina de fum, posant-se aquí a retratar-se tothom, començant pel grup majoritari—, si fos així, caldria explicar-ho al poble de Catalunya.

Nosaltres, a la Ponència de treball i a la Comissió, davant les posicions del Grup Socialista, i en concret les que sintetitza ara en aquesta esmena dels quatre textos en un de sol, varem adoptar la posició de votar a favor, per tal que fos objecte de treball en el curs del nostre afany parlamentari.

Nosaltres avui reiterem que, en moltes de les qüestions que hi ha en aquest text, hi som propers i, en moltes, hi som llunyans. Tot això explicarà avui la nostra abstenció en la propera votació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment, jo també estic una mica desorientat, tal com està transcorrent, en aquests moments, el debat, perquè per a mi, personalment, la presentació d'un vot particular que afecta quatre dictàmens diferents i referents a

quatre distintes proposicions de llei, suposo que ha de tenir una base reglamentària, perquè si no no estaria inclòs aquest vot particular en l'ordre del dia, però jo no la conec, no conec aquesta motivació reglamentària. I, en tot cas, i a nivell d'especulació, si el vot particular que afecta les quatre proposicions de llei estigués motivat pel fet que inicialment el Consell Executiu va lliurar a la Ponència conjunta un únic document de treball, que intentava regular en una futura proposició de llei, finalment una llei, tota la divisió territorial de Catalunya, tota l'ordenació territorial de Catalunya, i, en aquest sentit, el vot particular el que volgués significar és que el Grup Socialista voldria que la regulació legal de l'organització territorial de Catalunya no es fes a partir de quatre lleis, sinó d'una única llei, si fos així, i aquesta, implícitament, fos una de les motivacions que tenia el Grup Socialista en presentar aquest vot particular i per això estaria aquest vot particular en l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, nosaltres hauríem de votar en contra, per no anar contra els nostres actes; perquè, precisament en el document de treball que nosaltres vam lliurar perquè s'incorporés com a text de treball en la Ponència conjunta, nosaltres dèiem que èrem partidaris que es fraccionés aquest estudi, de tal manera que la futura regulació legal que pogués fer el Parlament de Catalunya no fos a través d'un únic text legal, sinó que fossin diversos, perquè les matèries que hauria de regular aquesta normativa serien molt diferents: la Corporació Metropolitana de Barcelona, les diputacions, la comarcalització de Catalunya, la llei municipal i de govern local de Catalunya, eren tan diferents, que ens semblava a nosaltres, aleshores, que era millor un tractament fraccionat des d'un punt de vista legal d'aquesta normativa, i —hi insisteixo— per aquesta raó nosaltres hauríem de votar avui en contra. Com que no sé si aquesta és la motivació, o una de les motivacions, i, en definitiva, crec que en un debat de tanta importància no es pot posicionar un grup parlamentari en funció només d'aspectes procedimentals, és evident que intentaré, resumidament, doncs, fixar la posició del Grup Popular en relació amb cadascuna d'aquestes quatre Proposicions de Llei.

Respecte al tema de les diputacions, vull dir que no en parlaré pràcticament gens, perquè després hi ha un vot particular del nostre Grup parlamentari on es fixa clarament quina és la nostra posició; i també tindrem ocasió de posicionar-nos respecte a un altre vot particular, en aquest cas específic, respecte a aquesta Proposició de Llei que presenta el Grup parlamentari del PSUC. Sí que volia, de tota manera, i aprofitant el que ha dit el Diputat senyor Ribó respecte a la paradoxa que suposa que —amb una proposició de llei com la que avui hem de debatre i aprovar, si s'escau, referent a la regulació provisional de les competències de les diputacions provincials, i que va claríssimament en una línia d'intentar, si no eliminar les diputacions, com a mínim deixar-les reduïdes a institució sense contingut real i pràctic—, dic, en aquests mateixos moments, estiguin a punt d'inaugurar-se sengles seus de dues diputacions provincials com la de Tarragona i Barcelona; això demostra, o podria demostrar, en qualsevol cas, que hi ha una certa hipocresia política per part d'alguns grups polítics, en la manera com afronten aquesta qüestió. I jo vull significar que precisament aquestes dues diputacions, la de Tarragona i de Barcelona, estan governades per les dues forces polítiques majoritàries de Catalunya —també Convergència i Unió, que té la presiden-

cia de la Diputació de Tarragona i que, teòricament, és radicalment contrària a les províncies i a les seves corporacions locals representatives—, i no prediquen amb l'exemple en això. I, pel que fa a la Diputació de Barcelona, governada pels socialistes, vull recordar que Convergència, és a dir, el partit, Convergència i Unió, la força política que dona suport al Govern de la Generalitat, està també en el Govern, i que l'única força política que està en l'oposició a la Diputació de Barcelona és, precisament, la d'Aliança Popular, que paradoxalment és l'única que, almenys clarament, defensa les províncies i defensa les diputacions, la qual cosa demostra —hi insisteixo— que, com a mínim, nosaltres intentem manifestar amb actes i amb fets el que diem i el que pensem i que, altres forces polítiques, fa la impressió que o no parlen clar o que prediquen des de la tribuna unes coses i després, a l'hora de la veritat, a l'hora de governar, a l'hora d'actuar, actuen de manera diferent.

Pel que fa al tema de la comarcalització de Catalunya, haig de dir que, lògicament, demà tindrem ocasió de fixar la nostra posició. Però, aprofitant aquest torn de posicionament global que tenim tots els grups parlamentaris, sí que vull dir que nosaltres no tenim una discrepància clara, rotunda, respecte al Dictamen que demà discutirem, i que és un Dictamen que, com vostès saben, ha estat estudiat al llarg d'onze mesos, a nivell de Ponència conjunta. Haig de reconèixer que molts dels continguts concrets, formals que té, en aquests moments, aquest Dictamen, han estat aportacions dels diputats d'Aliança Popular que formaven part d'aquesta Ponència conjunta; tenim algunes reserves, sens dubte, però aquestes reserves, que són puntuals i són particulars a alguns aspectes del tractament que es fa de la comarcalització de Catalunya, no justifiquen en cap cas que nosaltres ens posicionem davant d'aquesta Proposició de Llei d'una manera negativa. Sí que, de tota manera, vull aprofitar aquesta ocasió per dir que, sens dubte, hi ha una certa por, per part del legislador i, sobretot, per part del grup que dona suport al Govern —que és el que té la majoria absoluta i, per tant, decideix el vot d'aquest Ple—, en el sentit de crear trenta-vuit miniparlaments arreu de Catalunya, i que es nota una certa voluntat política de devaluar de contingut polític, de devaluar de contingut polític i de força representativa de caràcter polític, les corporacions representatives de les comarques, dels consells comarcals, per la via de la figura del gerent, i també per la via de no solucionar adequadament el tema del finançament d'aquestes entitats locals representatives del territori comarcal, i d'omplir d'una manera clara de contingut real i formal, a través d'aquesta Proposició de Llei, les futures competències que hauran de conformar el mapa o l'esquema d'actuació dels consells comarcals.

Pel que fa a la Llei electoral comarcal, és a dir, el capítol corresponent d'aquesta Proposició de Llei, que regularà la composició dels futurs consells comarcals, hem de dir que la nostra posició és una posició híbrida, mixta, perquè acceptem, per una banda, que les comarques representen els municipis integrats en el territori comarcal i, per tant, des d'aquest punt de vista, estaria justificada una certa elecció de segon grau entre els regidors, perquè els regidors són els que representen els municipis i les comarques representen els municipis, però també no és menys cert que, efectivament, la democràcia es basa en el principi que una persona equival a un vot, i s'ha d'intentar conjugar aquestes dues idees, de tal manera que al final

no es distorsioni el principi democràtic per la via d'una llei electoral massa complexa.

De tota manera crec que, al final, tant per la via de l'increment del nombre de consellers comarcals com per la fórmula mixta elegida d'una persona un vot i d'elecció de consells comarcals en funció del nombre de regidors corresponents al territori comarcal, s'ha arribat a una fórmula que, si més no, podria ser acceptable per a nosaltres.

Pel que fa al tema de la Llei Municipal, breument dir que és difícil posicionar-se en contra d'aquesta Proposició de Llei; és molt difícil, perquè la Llei de Bases de Règim Local és tan reglamentista que, realment, el marge de maniobra que li queda a aquest Parlament és molt reduït. En tot cas, el posicionament hauria de ser respecte a la Llei de Bases de Règim Local a les Corts Generals; aquí, la veritat és que el marge era molt escàs.

Però, en tot cas, aquest petit marge de maniobra s'hauria pogut aprofitar per incrementar el nivell d'autonomia local, i creiem, sincerament, que no s'ha fet així, sinó, precisament, s'ha fet tot el contrari, s'ha incrementat la tutela de l'Executiu, la tutela de la Generalitat respecte als municipis, i, per tant, aquest petit marge de maniobra, no tan sols no s'ha utilitzat adequadament, sinó que, al contrari, i des del nostre punt de vista, s'ha utilitzat de manera inadequada.

En tot cas, tampoc això justificaria una posició clara, rotunda enfront de la Llei, i precisament per això, ni nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta Proposició de Llei ni un vot particular i no ens hi posicionarem en contra d'una manera frontal; sí que, per la via de presentació d'unes quantes esmenes, manifestarem la nostra discrepància o control en alguns articles, en alguns aspectes que regula —o intenta regular— aquesta Proposició de Llei.

Finalment, el tema de la Corporació Metropolitana, que s'ha convertit insospitadament en l'estela d'aquest debat, nosaltres hem mantingut, des del primer moment, que aquest assumpte no s'estava tractant d'una forma correcta. Inicialment hem de recordar que el document de treball que va lliurar la Ponència conjunta al Consell Executiu tractava la Corporació Metropolitana de Barcelona en un article, article que deia: «Queda suprimida la Corporació Metropolitana de Barcelona». Nosaltres vam dir, en el nostre document de treball, que es va incorporar als treballs de la Ponència, que enteníem que, per a la creació, la supressió o la modificació d'una entitat metropolitana —la que existeix en aquests moments, però futures o hipotètiques entitats metropolitanes, realitats metropolitanes que poden crear-se arreu de Catalunya—, seria necessària una llei específica del Parlament de Catalunya. Realment, això, el Grup majoritari d'aquest Parlament ho va acceptar, i després, en una segona posició del Govern de la Generalitat van modificar la seva posició en el sentit de tractar procedimentalment el tema de la Corporació Metropolitana d'aquesta manera, és a dir, mitjançant una llei específica; el que passa és que aquesta llei específica el que, a la pràctica, portava era a una desaparició de la Corporació Metropolitana, després de successives preses de posició per part del Govern de la Generalitat.

Però, en tot cas, el debat és un debat falsejat, des del nostre punt de vista; s'ha plantejat, malauradament, a nivells de pols polític entre el President de la Generalitat i el President de la Corporació Metropolitana, a nivell de poder de la Generalitat, contrapoder Corporació Metropolitana. Realment no s'ha fet

un debat, un debat sobre el que realment interessa als ciutadans de Catalunya : si hi ha realment un fet metropolità al voltant de Barcelona o rodalies de Barcelona i, si hi ha un fet metropolità, quins són els problemes que es deriven de l'existència d'aquest fet metropolità? és a dir, quins són els problemes metropolitans? Ja acceptem nosaltres que no es pot parlar de cultura metropolitana o d'agricultura metropolitana, malgrat que s'ha intentat d'alguna manera crear la figura del ciutadà metropolità, amb una cultura metropolitana, etcètera, és evident que, per a nosaltres, el que pot motivar l'existència d'un fet metropolità, l'existència d'una àrea metropolitana al voltant de Barcelona, són temes com l'urbanisme, el transport públic, l'eliminació de residus urbans, el tema de l'aigua... Efectivament, això sí, però no el tema de la cultura o l'agricultura. I, per tant, nosaltres acceptàvem que hi havia un fet metropolità, que hi havia problemes metropolitans, i que la millor manera de solucionar aquests problemes metropolitans és el que ens hauria de portar, com a solució, com a resposta, a definir el tipus d'institució que hauria de ser l'entitat gestora dels problemes metropolitans, de l'àrea metropolitana, en aquest cas, de Barcelona.

Això portava com a resposta el debat a nivell de dir : « Escolti, des d'un punt de vista de l'eficàcia administrativa o de la racionalitat administrativa o de la millor gestió dels serveis públics metropolitans, quin és el model de gestió més adequat? : un model de gestió tipus corporació local territorial, com la que tenim en aquests moments?, entitats locals, funcionals i no pas territorials?, autoritats úniques de tipus sectorials? » És a dir, és evident que hi ha models arreu del món per a tots els punts de vista; però partint, en tot cas, de la base que hi ha una experiència acumulada aquí, que tenim una cosa que, d'alguna manera, la podem aprofitar, que és la Corporació Metropolitana, és a dir, un model de gestió tipus corporació local de caràcter territorial.

I podríem modificar aquesta Corporació; crec que s'ha de modificar aquesta corporació, perquè realment es va crear en un moment en què no existia autonomia a Catalunya. Crec que s'ha de modificar aquesta Corporació, que hem d'anar a una reforma de la Corporació, que hem d'anar a una reducció de les seves competències per adequar les seves competències a la realitat d'un fet metropolità, sense invents tipus problemes metropolitans com cultura, agricultura, etcètera. Però, en cap cas, plantejar la discussió, com s'ha plantejat, en termes de discussió política, de protagonisme polític, de plataformes polítiques, de contrapoders polítics. Això ha portat a un debat falsejat, i, en aquests moments, realment el que menys interessa és el model de gestió més adequat per defensar els interessos dels ciutadans de la metròpoli de Barcelona, això és el que menys interessa; el que més interessa són les cartes que dedica el senyor Maragall al senyor Pujol i el senyor Pujol al senyor Maragall, i això és lamentable.

En tot cas, ja anticipo, per part nostra, del Grup parlamentari Popular, que, amb coherència amb el que he dit en aquests moments i el que hem anat dient al llarg dels onze mesos de debat en el si de la Ponència conjunta, nosaltres som partidaris clàssicament d'una reforma de la Corporació Metropolitana, d'una disminució de les seves competències, d'una reorganització dels seus òrgans de govern i de representació per disminuir el contingut polític d'aquesta Corporació, i que, en cap

cas, pugui utilitzar-se voluntàriament o involuntàriament com a contrapoder de la Generalitat, però no pas en la seva desaparició lliça i plana, perquè creiem que això no serà bo per defensar els interessos dels ciutadans que estan, precisament, en l'àrea metropolitana de Barcelona.

De tot això, lògicament, en podem parlar al llarg del debat que hem començat aquí, però, lògicament, aquesta breu exposició que he fet del posicionament del nostre Grup en relació amb les quatre Proposicions de Llei demostra que, respecte al vot particular socialista, nosaltres no podem fer una altra cosa que abstenir-nos, perquè estem d'acord en algunes de les coses que ells defensaran com a posicionament concret respecte a alguna d'aquestes Proposicions de Llei, i estem en absolut desacord respecte a d'altres. Aquesta mixtificació de posicions ens porta com a solució única l'abstenció en aquest moment concret respecte al vot particular que ha plantejat el Grup Socialista en relació amb les quatre Proposicions de Llei d'organització territorial que avui comencem a discutir en aquest Parlament.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, prenc la paraula per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió sobre un vot particular una mica estrany, perquè no es refereix només —tal com s'ha dit repetides vegades— al text que ens ocupa, la Proposició de Llei de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, sinó que es refereix al conjunt de les lleis de l'organització territorial de Catalunya; és a dir, per a nosaltres, substancialment, a un tema central i bàsic, que és el de les comarques. I, també com a conseqüència d'això, a la solució donada a aquest tema central, com a conseqüència d'aquest tema central, que són la Llei de Diputacions, que ens ocupa en aquests moments, la Llei que fa referència a la qüestió metropolitana de Barcelona i la Llei municipal i de règim local.

De tots aquests temes parlaré breument. En exposar el nostre posicionament, doncs, em referiré a totes aquestes qüestions.

Deia fa un moment que, per a nosaltres, el tema central d'aquest debat és el tema comarcal. Efectivament, cal donar compliment al mandat estatutari —article cinquè, punt 1— que diu : « La Generalitat de Catalunya estructurarà... »; no diu « s'estructura », amb un impersonal, no, no, diu el futur imperatiu : « estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques ». És un mandat clar, és un mandat imperatiu. Però, abans, a l'article 2, l'Estatut també diu : « El territori de Catalunya, com a comunitat Autònoma, és el de les comarques que componen les províncies de Barcelona, Lleida i Tarragona en el moment de ser promulgat el present Estatut. » Aquesta insistència en el fet comarcal, amb aquesta perífrasi tan curiosa a l'article 2, aquesta insistència i la perífrasi, són ben clares, però evidentment, un observador que no conegués la nostra trajectòria històrica, la de Catalunya, no entendria el redactat de l'article segon de l'Estatut. Per què no dir, simplement, el territori de les províncies? Per què afegir, darrere de les « províncies », l'expressió « en el moment de ser aprovat el present Estatut »? L'article cinquè ens mana fer l'organització comarcal i l'article segon ens diu —als qui ho volem entendre— per

què. La llàstima és que, ara, els que ho volem entendre som menys que els que érem l'any 1980.

Senyores i senyors diputats, molts de vostès eren aquí, en aquest hemicycle, quan l'any 1980, el mes de desembre, es va debatre en aquest Parlament una Proposició de Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. Jo recomano la lectura en el *Diari de Sessions* d'aquell debat, on hi va haver intervencions molt brillants de diversos diputats, a les quals em referiré més endavant. Però, del conjunt del debat, se'n desprèn una clara voluntat de, simplement, netejar el terreny per anar tot seguit a l'organització que tots, o bé, millor dit, tots els que quedem de llavors —vull dir els grups parlamentaris— enteníem que era l'organització territorial pròpia de Catalunya, la comarcal.

Aquell procés es va truncar per una sentència del Tribunal Constitucional que ens manava —fixin-s'hi bé— «legislar en el marc de les bases estatals sobre la matèria», i com que no hi havia llei de bases, deia que «aquelles bases s'havien de deduir de la legislació vigent». Vam creure que, a la vista d'això, era millor no tractar d'endevinar res i esperar que hi hagués una llei de bases.

Ara la Llei de bases hi és, malgrat que recorreguda, tal com s'ha dit, però hi és, i no és bo ni té cap justificació esperar més: hem de complir el mandat estatutari, i no solament, sinó també el compromís programàtic que quasi tots, quasi tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra tenim en aquest sentit amb els nostres electors.

No és cert, simplement no és cert que aquestes Lleis arribin ara aquí per una raó de conjuntura política. El procés parlamentari i, fins i tot, les converses prèvies, que van començar fa... Van començar, aquest procés i les converses prèvies, fa massa temps perquè això s'ho pugui creure ningú que sigui mínimament objectiu.

Però tornem a les comarques. La solució proposada pel text de la Ponència preveu la reinstauració de les comarques de 1936, i preveu un mecanisme, ni massa fàcil ni massa difícil, ens sembla adequat, perquè s'hi puguin introduir els retocs necessaris a iniciativa municipal, i no només modificació de límits, sinó fins i tot creació de noves comarques.

Aquesta solució ha estat atacada des de posicions bàsicament socialistes com a poc sofisticada. A nosaltres ens ha semblat sempre que era la més pràctica i la més viable, sobretot si el que volíem, el que volem és, de veritat, donar compliment al mandat estatutari.

El senyor Jordi Borja ens deia, en aquell debat de desembre del 80, referint-se a la divisió del 36, concretament pàgina 775 del *Diari de Sessions del Parlament*, ens deia: «És veritat que no és perfecta, però podem treballar amb les trenta-vuit comarques de 1936. Durant anys», deia el senyor Borja, «les forces polítiques, les forces sindicals, les forces socials hi han treballat», i afegia, fent un petit acudit: «Fins i tot, els serveis d'estudis dels bancs han fet els seus estudis sobre la base comarcal.» Em temo, em temo que ara el senyor Borja forma part del cor que diu que això és poc científic. La convicció, la convicció que el senyor Borja tenia raó l'any 80 se'ns ha refermat, se'ns ha refermat encara més a la vista de la proposta socialista del text alternatiu que ens ocupa. La creació de les comarques s'hi regula en la Disposició Addicional Cinquena; els la llegiré perquè és diàfana, diu el següent: «Disposició Addicional Cinquena,

punt 1. L'establiment del mapa comarcal de Catalunya serà fruit d'un procés gradual d'institucionalització de les comarques en funció del ritme que hi imprimeixin els municipis afectats.» Llavors continua amb el número 2, el número 3 i el número 4 diu; el número 4 és extraordinari, diu: «El Parlament de Catalunya establirà mesures de foment per estimular aquest procés de creació de les comarques a iniciativa municipal.» I llavors continua el punt cinc, dient: «Si als cinc anys de la promulgació resta incompleta...» Oh, i tant, que restarà incompleta!

Bé, crec que no hi calen gaires comentaris al que acabo de dir. Pregunto: el Parlament de Catalunya, per donar compliment al mandat estatutari, ha d'establir mesures de foment per estimular el procés o ha de fer l'organització comarcal? El compliment del mandat s'ha de fer en funció del ritme que hi vulguin imprimir els municipis? Qui és que deté els bocins de sobirania que tenim? Uns ens amb autonomia purament administrativa o aquest Parlament?

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Algú ha parlat, durant tot aquest procés, de rigor; senyores i senyors diputats, al llarg de tots aquests anys de vida parlamentària —i ja són uns quants— no he vist, els ho asseguro, cap precepte tan poc rigorós com aquesta Disposició Addicional Cinquena.

Parlem ara d'un altre dels grans temes polèmics, que també s'ha esmentat: el govern de les comarques. Les comarques són ens locals de segon grau, la principal funció de les quals és donar solució al problema de la poca viabilitat de molts i molts petits municipis a Catalunya. Per tant, una opció legítima i lògica —legítima i lògica— era la nostra proposta inicial, d'un òrgan de govern, punt comarcal, compost en funció dels regidors obtinguts per cada força política que representaven els municipis, i no ho proposàvem en funció dels regidors obtinguts per cada força política com altres grups, no el Socialista, precisament. Altres grups han proposat fórmules, per tant, basades en els vots, i hi ha en el text que finalment ha aprovat per majoria la Ponència, una solució intermèdia, que ja discutirem quan arribi el seu moment, però el que no té justificació, senyores i senyors diputats, el que no té justificació possible des d'una òptica democràtica, és la proposta socialista, la que conté el text alternatiu que ens ocupa. En l'article 94, exactament, en l'article 94, diu: «Als efectes de l'apartat anterior, cada un dels membres del Consell Comarcal, un per cada municipi, ostenta el nombre de vots que correspongui al municipi respectiu, en atenció al criteri següent: tots els municipis, un vot, i els de més de 1.000 habitants, un vot més per cada 1.000 habitants o fracció.» Això no té presentació, això és, perdoni'm, corporativisme, però encara és pitjor, encara és pitjor voler fer aparèixer aquesta fórmula com una fórmula respectuosa amb el principi d'un home, un vot; i això s'ha dit, senyores i senyors diputats, des d'aquesta tribuna.

On queda el pluralisme polític de cada població, de cada municipi? O és que el pluralisme polític no agrada? (*Remor de veus.*)

Hi ha altres qüestions a discutir en parlar de la Llei de comarques, ja en parlarem. En parlar de la Llei de comarques, hi entrarem en detall i en profunditat; canviem de tema.

La qüestió provincial. Per introduir la qüestió provincial no

hi ha res millor que la lectura del primer paràgraf de l'Exposició de Motius de la Proposició de Llei sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. Diu: «Ha estat voluntat constant i unitària de Catalunya la superació de les diputacions provincials, sempre pressentides entre nosaltres com a cines institucionals de control centralista de la vida local, i de valor molt dubtosament democràtic. Tant els projectes autonomistes, com l'experiència històrica del nacionalisme català, són inequívocs en aquest punt.» D'acord; d'acord, senyor Martin Toval, que era el firmant. Què s'ha fet de tot això? Què ha passat amb tot això? En lloc d'aprimar les diputacions fins al nucli protegit constitucionalment i exercir la iniciativa per eliminar de Catalunya la divisió provincial, via província única, vostès proposen *de facto* crear —també s'ha dit— entre una i tres províncies més. Els canvien el nom, això sí, però vegem el que fan exactament.

En els articles 121, 122 i 123 del seu text alternatiu, vostès defineixen la regió, que és la província canviada de nom, com un ens local territorial; sospitos. Per què un nou nivell de govern local? Ja en portariem tres: municipis, comarques i regions. La raó es comença a veure en l'article 131 del text alternatiu, que diu: «Són competències de la regió les que els atribueixen les lleis de la Generalitat i les que les lleis de l'Estat atribueixen a les províncies.» Però la transparència ja és total i definitiva quan arribem a la Disposició Addicional Primera, punt dos, que diu: «L'establiment efectiu de les regions a què es refereix l'apartat anterior, resta condicionat a la reforma de l'actual mapa provincial. Amb aquesta finalitat, tan bon punt sigui aprovada la Llei a què es refereix l'apartat anterior, el Parlament de Catalunya ha de presentar davant les Corts Generals, la corresponent proposició de llei orgànica.» Claríssim; de cinc a set províncies, de cinc a set governadors civils, de cinc a set delegats de cada ministeri a cada una d'aquestes regions.

No seria millor esmerçar tota la força política de què tots siguem capaços, per a la iniciativa de província única? I què se n'ha fet d'aquella posició tan diàfanament clara del senyor Joan Prats en el debat del desembre del 80, quan deia, referint-se a una esmena centrista: «I és que si podem qualificar claríssimament la filosofia de Centristes —hem de començar a dir les coses d'una manera oberta—, de neoprovincialista, és perquè tracta de compatibilitzar l'estructura local provincial amb el procés d'autogovern de les comunitats autònomes. Si no entenem això, no entendrem la convicció i la duresa amb què tota legítima filosofia, també emmarcable dins la Constitució i de l'Estatut, serà combatuda.» Més endavant, deia —en la mateixa intervenció—: «Sense aquest condicionament tan important, que és el manteniment d'una institució, com són les diputacions provincials, que, no ens enganyem, mai no han estat institucions de descentralització, que no se'ns digui ara que suprimir les diputacions provincials estem produint un fet centralitzador. Les diputacions provincials han estat precisament l'arma històrica contra el procés autonòmic, i a Catalunya ens ho sabem molt bé des de fa molt de temps.» I, més endavant, el senyor Prats, deia: «Jo, fins i tot, m'atreiria a creure que el paràgraf primer és realment, més que un neoprovincialisme, un veritable *revival* provincialista. Miri, antigament, els governadors civils eren alhora presidents de les diputacions provincials perquè, no ens enganyem, les diputacions provinci-

als varen ser creades, vostès ho saben, el 1830, però no com a ens locals, sinó com a consells consultius dels caps polítics de les províncies. No eren ens locals...», va explicant. I, finalment, diu: «I el càrrec propi i singular de president de les diputacions provincials va ser creat després, però el governador civil mantingué durant molts anys el caràcter de president natural de la corporació provincial.»

Doncs, ara, set anys després, més províncies —canviades de nom, això sí—, més governadors civils.

Bé, ara un altre tema, el metropolità. Ningú no ha negat —nosaltres no l'hem negat— el fet metropolità. El que no hem volgut és partir d'un peu forçat i la fallàcia que consisteix a fer l'equació, l'equivalència fet metropolità igual a Corporació Metropolitana de Barcelona. Les circumstàncies que van presidir la creació de la Corporació Metropolitana eren les següents, almenys —petit resum—: règim no democràtic, incompatible amb l'autonomia municipal; municipis no democràtics; inexistència a Catalunya d'un poder polític no administratiu, autonòmic, representant del poble. En aquell context, potser sí que el Decret del 74 significués un avenç; efectivament, posava a mans d'estaments tècnics decisions que no es podien deixar a una estructura política no democràtica; això ha canviat. Ara ens trobem, també ens trobem, també ens trobàvem, millor dit, llavors, en un context de «desenrotllisme» econòmic que creia en la concentració i en la macrocefàlia, semblava que aquestes eren fatalment els motors del desenvolupament. També això ha canviat, i ara es veu clar —nosaltres ho veiem clar— que és millor un desenvolupament equilibrat que no margini zones del territori. Cal, doncs, aprofundir, afrontar el fet metropolità com una realitat en revisió, no només per la necessitat que la solució donada sigui coherent amb la nova organització territorial de Catalunya, absolutament indispensable, sinó també per donar-li una solució acomodada a una societat diferent: als nous desafiaments, en definitiva, de l'equilibri territorial.

Segons Maurice Duverger —algú altre citava Kant; jo cito gent més recent—, és conservador aquell que ja li està bé com està. La nostra solució és, evidentment, més progressista. (Rialles.)

Respecte al tema de la regulació del règim local, deixin-me dir-los només una cosa, i acabo, senyor President.

No és cert, simplement tampoc és veritat, que la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de la Ponència sigui inferior al text alternatiu socialista perquè no respecti l'autonomia local. Això no és cert. Dóna un amplíssim marge a aquesta autonomia; el que fa és, essencialment, donar unes garanties mínimes als ciutadans representats pels regidors, tots els regidors —no només els de la majoria—, tots els regidors i cada un d'ells. En aquest sentit, no pot ser supletòria dels ROM, no pot ser supletòria del Reglament Orgànic Municipal, perquè no vol ser un ROM genèric; vol —ho repeteixo— simplement garantir mínims, i llavors, òbviament, no pot ser supletori.

Senyor President, senyores i senyors diputats, he fet un repàs general de tots els temes que a nosaltres ens han semblat més importants i al llarg del debat, en canvi, tindrem ocasió d'entrar àmpliament en els detalls. I tinc el convenciment que els nostres ponents podrem demostrar que el nostre Grup ha adoptat una actitud de compliment del mandat estatutari en una forma simplement, senzillament coherent amb la filosofia

política del nacionalisme i del progrés. Per tot això, anuncio, senyor President, que votarem en contra del vot particular que ens ha ocupat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Havent-se posicionat ja tots els grups, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats aquest vot particular, esmena a la totalitat, presentat pel Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena a la totalitat, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu, ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions.

Correspon ara l'esmena a la totalitat, també amb text alternatiu, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el divendres de ... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego als Il·lustres diputats silenci, per favor.

El Sr. VIVES : Deia que el divendres de la setmana passada, en un acte d'explicació del que eren les Lleis d'organització territorial, en un dels molts debats que hem fet els diputats que estàvem a la Ponència i a la Comissió en aquest tema, un ciutadà em deia si no hi havia el risc que aquestes Lleis provoquessin de nou les guerres de capitals, les guerres de comarques, les guerres de la gent per fer el seu propi territori, etcètera. Quan anava fent aquestes afirmacions, i, al mateix temps, preguntes, molts dels assistents anaven dient que sí amb el cap, és a dir, que assentien en l'opinió d'aquest ciutadà. Jo vaig contestar dient que em preocupava més la reacció contrària, que és la que s'estava donant.

El fet que avui, a l'inici d'aquest debat, moltes de les cadires del públic d'aquesta sala estiguessin buides; el fet que el conjunt de la ciutadania de Catalunya, no només els alcaldes de la Corporació Metropolitana de Barcelona, en aquest moment estiguin absolutament escèptics davant el que estem discutint aquí, em preocupa molt més que les guerres de campanar, o que les guerres de capitalitat que es poguessin fer en relació amb aquestes Lleis, perquè voldria dir, si hi fossin, que aquestes Lleis van pel camí del que haurien d'haver estat : l'inici d'una convulsió important en l'organigrama administratiu, en l'estructuració territorial de Catalunya. I van precisament en un sentit contrari, de moment : van en línia de ser la gènesi, l'origen d'una important frustració en aquest organigrama administratiu, en aquesta divisió territorial.

Vot particular del PSUC per defensar una proposta de proposició de llei a presentar a la mesa del Congrés dels Diputats de creació de la província única, element que si és volgut realment pel grup majoritari —i pel que diuen des de la tribuna ho és, no pel que escriuen després en les lleis— i per altres forces polítiques d'aquesta Cambra, podia ser un important element de convulsió, un important element per arrencar al darrere d'una llei del Parlament de Catalunya bona part de la ciutadania d'aquest país, i això calia fer-ho, perquè això engresca, perquè això motiva, perquè això, si m'ho permeten, permet creure en

l'autonomia, i, naturalment, quan això no es fa i es diu que es vol fer, però es segueix sense fer-ho, el que es genera és aquest estat de frustració al qual jo em referia abans.

Jo sabia que el senyor Antoni Subirà tindria la temptació d'anar al *Diari de Sessions* a buscar la Llei de la Transferència Urgent i Plena de les Diputacions, i és per això que he intentat llegir el màxim de textos possibles, des de l'inici de la Ponència fins aquí, menys aquest. Aquest el deixo per a ell, i, en qualsevol cas, jo n'he trobat d'altres que em permeten fer la següent cavil·lació : quan es discutia l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, allà a l'Ajuntament de Barcelona, l'Assemblea de Parlamentaris, hi havia una coincidència general, excepció feta d'un partit —la Unió del Centre Democràtic—, en la desaparició de les diputacions. Hi estàvem d'acord tots, en aquell moment.

Si a partir d'aquí observem el trencament de la Unió del Centre Democràtic i alguns dels seus diputats o de les seves persones representatives van a parar a Aliança Popular, que continua defensant una posició —jo ho vull dir— coherent al llarg de tota la seva tradició, al llarg de la seva història, en aquest tema; i d'altres se'n van a Convergència i Unió, per aquella teoria dels nous conversos, hom està en condicions d'imaginar-se que la província única ha fet camí, que hem sumat gent a aquesta idea, i que, naturalment, l'àmbit, per entendre'ns, provincialista, de Catalunya, hauria d'haver anat desapareixent; malgrat que és cert, i aquí s'ha dit, que apareixen certes indefinicions, bàsicament a l'entorn del Grup Socialista, sobre aquest tema. Jo diria que està lluny el text de l'esmena que hem votat abans i algunes esmenes del Grup Socialista, d'opinions que s'expressaven en aquell debat a l'Ajuntament de Barcelona, que deien : «Senyor President, és només per a dir dues coses molt simples i molt senzilles : per als socialistes, la província no és una realitat viva; la província és una realitat que prové de la reforma afrancesada de 1833. A Catalunya no serveix, de cap manera, ni per al desenvolupament polític ni per a l'econòmic, ni per al cultural del nostre poble». Era una frase del senyor Eduard Martín Toval en el debat fet al Saló de Plens de l'Ajuntament de Barcelona, crec recordar.

Bé, hi estàvem d'acord, en això. I segurament la responsabilitat d'un cert canvi de posició no és tota del Partit Socialista. Segurament, en aquesta línia podem haver avançat en la mesura que hi hagués hagut una voluntat real de consens a l'entorn d'aquestes lleis. I, quan es parla de consens en un Parlament en què hi ha majoria absoluta, la primera responsabilitat, si el consens no es produeix, és d'aquesta majoria absoluta. Perquè, és clar, vostès vénen i diuen : «No, home, això que diuen els socialistes, nosaltres no ho compartim, nosaltres no hi estem d'acord... Això de fer la província» —tot i que ells no ho diuen mai, almenys en el text legislatiu, que les províncies seran iguals que les regions; ho deixen en la més gran de les indefinicions, i sense ànim, diguem-ne, de perdonar vides a ningú, és evident que un pot pensar que són set províncies-regions, i jo puc creure que és una sola província amb set regions a l'interior del territori català. No queda exclòs.

En qualsevol cas, qui exclòia això era un altre personatge important de la política activa del nostre país, quan deia : «Nuestra idea, ciertamente, es partir de una definición muy ajustada del papel de las diputaciones a los límites estrictos de

la Constitución, y a partir de ahí, convertirlas en veguerías» : Miquel Roca i Junyent, 7 d'octubre del 84. Aquesta opinió és la lectura restrictiva del que diuen els socialistes en el seu text; és clar que ho feia en qualitat de líder del PRD, i segurament això l'obligava a dir coses que, quan actua en nom de Convergència i Unió, no diu.

Per tant, nosaltres, el que defensem són aquelles opinions del senyor Martín Toval, al Saló de Plens de l'Ajuntament de Barcelona; el que defensem són les opinions de sempre de l'ex-President Tarradellas; el que defensem és l'opinió de sempre del PSUC, en relació amb aquesta qüestió; el que defensem és el mateix que vam defensar a l'Ajuntament de Barcelona en el debat de l'Estatut, quan proposàvem que el sistema electoral per a Catalunya fos Catalunya, circumscripció única, i sistema proporcional amb majors restes; el que defensàvem és el que vam defensar quan vam entrar a la Cambra, la proposta de creació de la província única. Per què? En primer lloc, perquè és l'expressió inequívoca de l'autogovern, senyores i senyors diputats. Qui es creurà que aquest país és un país autogovernat, si no som capaços d'eliminar les ratlles que, les hagi col·locat qui les hagi col·locat, i en nom de qui sigui, no podem eliminar, i que ens condicionen —no podem perquè no volem, perquè no vol, la majoria, eliminar— la nostra divisió territorial. Ho deixa abans el Secretari General del PSUC, des de la tribuna : «A Catalunya han d'acabar havent-hi, si de veres ens creiem l'autogovern, només dos ens : els ens locals i la Generalitat». Entre altres coses, perquè això significaria, en el terreny estrictament crematístic, un estalvi considerable de diner públic, que es podria destinar a altres tipus de situacions, a altres tipus de necessitats, però, sobretot, perquè permet un desenvolupament regional sense cap mena de restriccions —com farem regions, mentre tinguem les províncies?—, i permet un desenvolupament comarcal sense cap mena de restriccions. Com es farà el pacte del Penedès? Com es portarà a la pràctica, si no eliminem abans les línies divisòries de les províncies? És que hi haurà una comarca que estarà a cavall entre dues províncies?

Per tant, senyores i senyors diputats, no es tracta només de fer una llei com la que fan vostès, senyors de la majoria, dient : «Bé, esgarraparem uns quants diners...», jo hi afegiria —això, la Llei no ho diu— si les diputacions els els volen donar, si les diputacions els els volen donar, «esgarraparem uns quants diners; és possible que, per quedar bé, ens els donin, els deixarem fer els plans al marge del Pla d'Inversions Locals de Catalunya» —ara li hem canviat el nom— «que vulguin fer, i anar fent la viu-viu, o, si més no, com diu la Llei» —la seva llei— «en alguns temes, quan la competència sigui nostra, fins i tot deixarem que, per via d'execució delegada, la pugui continuar fent la diputació provincial respectiva».

Nosaltres entenem que es tracta d'acabar amb la disbauxa organitzativa de la Generalitat, que es tracta d'eliminar nivells, que es tracta de fondre aquestes competències amb el que són bàsicament les competències comarcals, que es tracta, en definitiva, que les competències de les diputacions baixin a les comarques, no que pugin a la Generalitat. Nosaltres hi estariem en desacord si la desaparició de les províncies, de les quatre províncies, representés una més gran centralització de les competències i dels serveis; si no portés paral·lelament un desenvolupament desconcentrat del que és l'estructura de poder del Govern de Catalunya per la via de les regions, en aquest viatge

tampoc caldria que eliminéssim les províncies. I podríem anar a buscar les citacions, segurament de gent —no «segurament», amb tota seguretat— que el senyor Antoni Subirà ha citat des de la tribuna, que diuen : «bé, per fer aquestes Lleis, el millor, possiblement, fóra que ho deixéssim tot tal i com està, si més no perquè la gent ja s'hi ha anat acostumant.»

Jo no sóc d'aquest parer. Jo crec que això ha de canviar, en la línia que aquell ciutadà que abans havia d'anar a la capital de província, pugui anar a la capital comarcal. Però això no es fa amb una comissió mixta de transferències diputacions-Generalitat unidireccional, i «quan tinguem les comarques, si és que algun dia les tenim, ja les convidarem a participar en aquesta taula de negociacions, i que participin en les transferències», Disposició Addicional Primera, si no m'erro, del text de la majoria. No es tracta d'això. Es tracta que el procés no pot ser de tirabuixó; el procés no pot ser per sistema de llançadora : el procés ha de ser directament des d'aquestes diputacions cap a la comarca, perquè, si no, les comarques no entendran ni el perquè de la desaparició de les diputacions, ni el perquè de la creació de la mateixa comarca.

Convergència i Unió, jo diria que fa servir d'excusa la no-desaparició de les quatre províncies de Catalunya per evitar el desplegament regional de la seva mateixa Administració. Li va molt bé, li va molt bé; i des d'aquí s'ha recordat : Convergència participa en el govern, presideix una de les diputacions que inauguraran locals enguany; suposo que no és amb cap voluntat de desaparició, si més no perquè això encara faria més escandalosa la despesa generada amb la construcció, amb l'arranjament d'aquests dos immobles. Jo voldria preguntar si algú, a Catalunya, pot entendre que, fruit del debat que hem començat avui, a partir de la setmana que ve tingui més nivells administratius que els que té ara. Estic convençut que no ens han enviat aquí per fer això; que ens hi han enviat per reduir nivells administratius, per reduir despesa, per millorar els serveis al ciutadà, sí, però per fer-li més senzilla, aquesta Administració.

Algú pot entendre que les comarques hagin de fer cooperació i assistència als municipis? I tots direm : «sí, ho han de fer», perquè els toca, perquè és, en definitiva, l'ens local, perquè és, en definitiva, el que pot sumar aquest raquitisme municipal, perquè és el que pot desplegar efectes multiplicadors pressupostaris a la suma d'ajuntaments, perquè és el que pot abaratir els costos de determinats serveis a molts ajuntaments petits... Doncs, endavant, hi estem d'acord. A les comarques, assistència i cooperació als municipis. Ara, si fem això, hem de dir que la diputació elimini la seva assistència i cooperació amb els municipis. I diran : «Oh, la Llei de Bases de Règim Local...» Escolti, fem una sola província a Catalunya, tinguem una sola diputació, que tots sabem amb qui coincidirà, i que es faci des d'allí assistència i cooperació municipal. Perquè, és clar, ara, la fan, aquestes diputacions, i el Govern de la Generalitat també ho fa, i l'Administració central, com a conseqüència d'un article de la Llei de Bases que vostès no van voler recórrer, es reserva el dret de fer aquesta assistència, directament, a qualsevol municipi.

Si estarien d'acord —suposo que estarien d'acord amb mi— els presidents de la Federació i de l'Associació de Municipis de Catalunya que als municipis catalans no els calen padrins, és molt més cert que el que no els calen, que són absolutament innecessaris, aquests pares tuteladors que es dirà «comarca»,

que es dirà «diputació», que es dirà «Generalitat» i que es dirà «Estat».

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I, si m'ho permeten, com a conseqüència de l'actuació, tant del Govern central com del Govern de la Generalitat, a l'hora d'accedir al Fons de Desenvolupament Regional Europeu, aquests ajuntaments hauran d'anar també lliurement i voluntàriament i per si sols, a l'aixopluc d'aquests fons, dels quals naixerà inequívocament una nova tasca de cooperació. No és per aquí per on hem de portar la futura organització administrativa de Catalunya.

Nosaltres entenem, senyor President —i acabem— que, sense netejar el territori de les línies provincials, no hi ha autogovern; que, si no fem això, no es motiva el poble de Catalunya a estar al darrere d'aquesta Llei; no se l'engresca a participar decididament en un procés de reconstrucció que comença per eliminar aquelles línies forànies per poder instal·lar les teves, que són, en definitiva, les que vols col·locar sobre el territori de cara a una millor administració; que, sense fer desaparèixer les diputacions, les comarques difícilment funcionaran —i voldria fer un judici d'intencions que tant de bo que no es compleixi—, i potser això és el que vol la majoria, i l'única experiència que tenim de funcionament de consells comarcals fins aquí, almenys, així ens ho ensenya —els consells comarcals de muntanya—; sense netejar, sense fer desaparèixer les diputacions del territori català, no tindrem regions —només faltaria ara crear regions que no coincidissin, a més a més, amb aquests àmbits—; sense fer desaparèixer la província, entenem que no s'està afectant el que és la pedra angular del que anem a discutir aquí.

Efectivament, l'element més revolucionari, o el més frustrant, del que anem a fer poden ser les comarques; l'element més cridaner, l'element més sorollós ha estat el de la Corporació Metropolitana de Barcelona, però el desllorigador perquè tot això funcioni en un futur, a Catalunya, és fer desaparèixer les estructures territorials provincials, perquè, si això no desapareix, res de la resta, res del que anem a fer té sentit, i el ciutadà, en tot cas, el que continuarà fent és el mateix que ha fet fins aquí. Si fins ara sabia on havia d'anar, per què em creen noves instàncies a les quals jo no sé on anar?

Per tant, província única, sobre la qual calia un gran acord polític, sobre la qual caldrà encara un gran acord polític, i és per això que, des dels partits petits, hem de fer l'esforç que les idees que segurament poden fluir amb més lleugeresa que en els grans partits o en els partits amb més representació parlamentària en aquesta Cambra, suggerir-los a vostès, si són incapços de posar-se d'acord, les idees per fer-ho; respectar el que dèiem —amb les lectures que jo en feia abans— ara fa uns anys tots els partits polítics de Catalunya i, en definitiva, dir-los a vostès, senyors de la majoria, que no és «de rebut» per a nosaltres que se'ns digui —i demanem que sigui l'última vegada que s'utilitzi des d'aquesta tribuna, en aquest debat— que les lleis bàsiques de l'Estat els lliguen de peus i mans a l'hora de plantejar-se segons quin tipus de coses. No ens ho diguin, perquè, essent això cert, vostès tenen un mandat, des de fa aproximadament un mes, que els diu que han de renegociar amb el Govern central tot aquell paquet, dintre les lleis bàsiques, que afecta l'autonomia de Catalunya. Per tant, la responsabilitat, al seu dia, de votar-les, moltes d'elles, i ara, de no

renegociar-ho, si no ho fan, és de vostès i, en darrera instància, serà responsabilitat de vostès si aquestes lleis no ens deixen avançar en aquest debat i en posteriors, en la línia que vostès diuen anar i per la qual nosaltres, efectivament, anem, en el cas concret de la província única.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (Pausa.) No havent-hi torn en contra, doncs, convé donar pas a la intervenció dels altres grups parlamentaris, que podran fixar la seva intervenció. Perquè ho faci en nom del Grup Mixt, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha intervenció. Perquè ho faci en nom d'Esquerra Republicana? Tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable orador senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies, senyor President. Bé, continuem amb un debat curiós, perquè, primer, hem estat parlant d'un vot particular que, per comptes de cenyir-se a la Proposició de Llei, englobava en un text les quatre Proposicions de Llei que discutirem aquesta setmana.

Ara, el segon vot particular tampoc fa referència a la Proposició de Llei, almenys de manera directa, sinó que proposa un text que, sense que ho digui —almenys en el text del *Butlletí* del Parlament—, és un text a presentar davant les Corts de l'Estat, i, a tal fi, fins i tot està redactat en castellà.

De tota manera, ja que la Mesa del Parlament ha acceptat aquest marc de discussió, doncs, ens hi hem de cenyir. No cal dir que nosaltres, Esquerra Republicana, només podem fer que estar d'acord amb un text que proposa la província única; per tant, ja anticipo el nostre vot favorable al vot particular, encara que això ens situï en una posició curiosa, no? Però, de tota manera, els principis són els principis, i creiem que valdria més renunciar a aquesta llei sobre la situació provisional de les diputacions i anar de dret cap a la reivindicació de la província única a Madrid; valdria més això que no pas intentar fer les dues coses alhora.

Per tant, nosaltres ho votarem favorable; ara, no deixem de trobar curiós que no es tingui en compte la realitat política quan, precisament, moltes vegades s'invoca la necessitat de considerar les coses des d'un punt de vista polític i no estrictament jurídic. I, quina és la realitat política en aquests moments? I és que puguem anticipar que la nostra proposta de província única no seria possiblement acceptada per les Corts de l'Estat, i com que, si aprovéssim el vot particular —que malgrat tot tindrà els nostres vots—, deixariem les diputacions com estan, continuariem exactament amb les mateixes diputacions i amb les mateixes competències de les diputacions almenys tres anys més.

Per tant, a nosaltres ens semblaria preferible reduir en allò que puguem les competències de les diputacions actual i, al mateix temps, plantejar —de seguida, això sí, de seguida— la proposta de província única.

Bé, en el debat sobre el vot particular anterior el senyor Rafael Ribó deia que no podia estar d'acord amb el que jo li he dit sobre les diputacions. Bé, la veritat és que no veig el perquè de la seva afirmació; ara el senyor Ribó no és aquí i, per tant, doncs, no pot escoltar-me, però el que sí voldria dir és que aquesta posició del senyor Ribó era plausible, era una posició possible abans de la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Competències de les Diputacions a la Generalitat; després, un cop

aquesta sentència, ja no, perquè queda clar que la retallada general de les competències de les diputacions que amb aquesta Llei es volia fer i que el senyor Ribó sembla que hauria desitjat que s'hagués fet amb la Proposició de Llei que tractem actualment, ja no és possible constitucionalment d'acord amb la lectura que en fa el Tribunal Constitucional, i, aleshores, repeteixo el que deia en la meua intervenció anterior d'aquesta tarda, nosaltres estem contra tot aquest bloc constitucional, hi estem contra fonamentalment, però mentre existeix tractem de treure'n el millor partit possible i com que l'acatem, doncs, intentem que la legislació que ha de sortir d'aquí sigui el que ens permeti minorar-ne els inconvenients.

Jo, d'altra banda, no entenc la posició del senyor Ribó, en aquest sentit, en la crítica que m'ha fet, quan el seu partit va votar la Constitució i va votar l'Estatut i, precisament una personalitat del seu Partit, el senyor Solé Tura, repetidament ens és presentat com un dels pares de la Constitució, va ser condecorat pel seu treball, però, a més a més, s'hi insisteix amb un particular èmfasi sobre la seva paternitat. Aleshores, tots els inconvenients que provenen d'aquesta Constitució i d'aquest Estatut, evidentment, el partit del qual el senyor Ribó és ara Secretari General, en realitat, els va assumir, i a mi que no em parlin de lectures polítiques possibles; ja vaig dir en el debat sobre l'Estatut que de lectures només n'hi ha una, la lectura jurídica, i que els pactes que es diu que s'havien fet aleshores i les bones lectures que es podrien fer, tot això són històries; la realitat és una: uns textos i una interpretació per l'únic que pot interpretar-ho, que és el Tribunal Constitucional.

Per tant, que quedi clar que nosaltres no defensem en res les diputacions, nosaltres les volem suprimir totalment —jo ho he dit aquesta tarda, al començament—; ara, com que en aquest moment, immediatament, de manera immediata no les podem suprimir, tractem que almenys tinguin les menys competències possibles. Es deia que no hi havia un llistat de les competències: bé, jo recordaré que en la llei que estem tractant ara, aquesta Proposició de Llei, l'article 4 diu: «les lleis del Parlament han de distribuir les competències de les diputacions provincials», de manera que no pretén fer-ho ara, sinó que indica que s'ha de fer en unes altres lleis a venir, i una d'aquestes lleis és la llei d'organització comarcal, en la qual sí que hi ha un llistat de competències comarcals, algunes de les quals són, evidentment, competències de les diputacions actuals.

Jo, hi insisteixo, crec que amb la Constitució actual, amb l'Estatut actual i amb la lectura que n'ha fet el Tribunal Constitucional, que és l'únic legitimat per fer-ne alguna lectura, des del punt de vista jurídic, no es pot anar més enllà que el marc que dona aquesta Llei; veurem si el desenvolupament de la Llei arriba al màxim del que podria fer —amb això sí que comparteixo les reserves del senyor Ribó—, veurem si aquestes futures lleis del Parlament realment aniran a distribuir les competències distribuïbles de les diputacions o si no ens passarà que després d'aquesta afirmació de principis ens quedarem no gaire més lluny del que estem actualment, però és evident que aquesta Llei, si es completa i si es desenvolupa en l'esperit que nosaltres desitgem, permetria reduir les competències actuals de les diputacions al mínim constitucional i, per tant, ens permetria d'avançar en el camí d'una organització més racional de Catalunya. Ara, és evident, és claríssim que això no és suficient i, per tant, nosaltres hem defensat sempre la província única,

la continuarem defensant i per això donarem el nostre vot afirmatiu al vot particular del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perquè intervingui en nom de la Coalició Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en quatre articles, quatre disposicions i aproximadament un minut i cinquanta segons de lectura té avui est Parlament l'oportunitat de donar el primer pas, amb seriositat i amb rigor, perquè les províncies de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, les respectives diputacions provincials i les convencionalment establertes funcions, serveis i competències puguin desaparèixer, en principi, a favor de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb el que preveu el document presentat en forma de vot particular, per a ser més exactes, vot particular número 2.

I, sense cap reserva, formulo estes manifestacions, perquè, independentment del desacord que los manifestem, és de justícia reconèixer que el text alternatiu que presenta el Partit Socialista Unificat de Catalunya és atrevit, encara que atrevit, és rigorós, perquè és deriva d'uns plantejaments polítics invariables que determinen la ferma decisió de constituir Catalunya en província única sense vulnerar i sense lesionar, a diferència del text que va presentar el Govern de la Generalitat, cap aspecte jurídic i constitucional, tot i respectant per la nostra part lo criteri del Consell Consultiu, però que, en paraules recents del mateix President de la Generalitat, no vincula cap decisió política.

I, en est sentit, me sembla important recordar que el vot particular per a la Proposició de Llei que estem discutint és probablement, de les quatre, la que més contingut i substància política aporta. Jo diria que són posicions clarament diferenciades i decididament antiprovincialista, una, com la del PSUC, que per escrit ho afronta, i una altra, com és la d'Aliança Popular, que en lo text alternatiu declara obertament la tendència profundament provincialista coherent amb les pròpies conviccions i coherent, també, amb los principis que van inspirar el nostre programa de govern, conjuntament elaborat l'any 1984 amb lo Partit Liberal i amb lo Partit Demòcrata Popular.

Lo text que presenta lo Grup Comunista no ofereix cap dubte sobre aquelles qüestions estrictament de forma jurídica, inclús l'apartat segon de l'article tercer, que es podria prestar a discussió, té l'habilitat i la precaució, a diferència també del text del Dictamen, que no confon ni mescla lo que és lo concepte de la distribució de competències, la distribució de funcions, la titularitat de competències i la titularitat de serveis. Perquè, en est sentit, lo concepte doctrinal de la Llei de Bases de Règim Local, a més d'imposar fórmules d'estricta propensió uniformista, redueix sensiblement lo marge de decisió dels legisladors autonòmics, i el Tribunal Constitucional, aplicant estos principis, declara que el legislador no pot suprimir les províncies, no pot alterar la seva naturalesa i, consegüentment, lo legislador queda subordinat al que disposen prèviament los orígens de la legislació estatal.

Indiscutiblement, i des de qualsevol punt de vista jurídic, tècnic o polític, el titular del servei i de l'activitat és la diputació, i si bé és cert que una administració pot passar a assumir

una competència no és menys cert que una norma pugui privar sense cap compensació a una persona o entitat pública o privada d'aquells serveis que, per naturalesa, també li són propis.

La Constitució Espanyola, per un altre costat, adopta una posició decididament provincialista, que ja es va imposar a les tendències antiprovincialistes durant lo procés parlamentari constituent. Per consegüent, l'interès del tema m'aconsella no entrar avui en los conceptes generals del que és la història i que, en lloc de protegir-me en lo sempre fàcil comentari o valoració, per exemple, com s'ha fet des d'aquí, del 1716 al 1812, o del 1820 al 1833, més recentment i tot, al juliol del 1980 o al mateix mes del 1981, pugui centrar lo nostre desacord polític no només en lo conjunt de referències que ofereix la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i la legislació bàsica interpretats a la llum del Tribunal Constitucional, sinó en aquells components de caràcter pràctic que probablement avui es compten menys, i que a l'hora de pesar los preceptes legislatius constitucionals i l'equilibri de les lleis bàsiques podrien convertir-se, o millor dit s'haurien pogut convertir, en elements decisoris si per endavant els haguéssim valorat i considerat. Perquè des del 1981 —i a títol d'exemple— fins al 1985 la Diputació de Barcelona aporta a la Generalitat 8.300 milions de pessetes : en concepte de personal transferit, un 60%, i en concepte de serveis prestats, un 40%; es fa càrrec de 360 funcionaris, 100 mossos d'esquadra, 21 funcionaris del Servei Cartogràfic, 35 funcionaris del Laboratori d'Assaigs i Investigacions, 52.000 m² en edificis, que equivalen a més de 600 milions de pessetes en concepte de lloguers, i 58 equipaments esportius, per un total de 3.000 milions de pessetes.

La Diputació de Lleida : entre el 85, 86 i 87 aporta 1.112 milions de pessetes a la Generalitat amb lo Pla d'Obres i Serveis, Extinció d'Incendis, Patrimoni Arquitectònic, residències i miniresidències de la tercera edat, construccions esportives i assistència psiquiàtrica, i la Diputació de Tarragona —de la de Girona no tinc dades—, només l'any 87 té previst aportar 372 milions de pessetes.

I amb estos antecedents, senyores i senyors diputats, l'anàlisi i l'examen del text equivalent a una esmena a la totalitat passa forçosament per la valoració d'estos elements de caràcter social i econòmic, a més dels estatutaris i constitucionals, que en definitiva constitueixen los paràmetres fonamentals de la decisió política que nosaltres hem adoptat. I donat que, com he dit al principi, i així ho reconec públicament, lo vot particular en qüestió té una substància política innegable, entenem que política també ha de ser la resposta del Grup parlamentari d'Aliança Popular.

Jo diria que els dos conceptes doctrinals estan i són completament diferents, però units a la vegada per un denominador comú : clarividència crítica i neteja moral d'actituds, i de la mateixa manera, senyor Diputat, que a un afer s'oposa un altre afer, al text articulat del PSUC formulem l'oposició aportant lo nostre document alternatiu que proclama lo manteniment de les quatre diputacions provincials i de les províncies de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui intervenir en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre senyor... Perdonin. (Pausa.) (Ll. Sr. Garriga s'aixeca per parlar.)

El Sr. GARRIGA : Senyor President, si em donés la paraula a l'empara de l'article 64, per al·lusions que ha fet l'orador precedent, en mencionar, com a coautors d'un programa electoral, aquest Diputat...

El Sr. PRESIDENT : Bé, senyor Garriga, la veritat és que em sembla que pocs ens hem adonat que hi hagués al·lusions (*remor de veus*), però, malgrat tot, molt breument pot intervenir, però molt breument.

El Sr. GARRIGA : Molt breument, senyor President, per dir que aquest programa electoral que en un cert moment es va fer conjuntament per uns partits que formaven part d'una coalició, el Diputat que els parla només és responsable d'un 11% d'aquest programa electoral, no precisament el que estem debatent ara, i per això joestic assegut a l'escó onestic assegut ara i no pas en un altre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Partit Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en primer lloc, voldria donar-los a conèixer la posició que el Grup Socialista mantindrà al llarg d'aquest debat, i ho faig amb la primera oportunitat de posicionament davant d'una esmena a la totalitat, que no és una esmena del Grup Socialista, i que òbviament, l'hem votada.

La nostra posició, com a conseqüència de la inexistència de l'acord polític, com a conseqüència de la inexistència de l'acord institucional, serà la defensa de les nostres posicions, el respecte a tots els grups parlamentaris que amb les seves aportacions han intentat i han fet tots els esforços per assolir aquest consens, amb una posició d'abstenció en les posicions que ells defensin i votació positiva en aquelles posicions que coincideixin amb les nostres, i votació negativa al text defensat per la majoria de la Cambra, i amb la votació de totalitat després de cadascuna de les Lleis. Ho dic per presentar, d'entrada, quina serà la nostra posició, que és una posició conseqüència de la situació política que s'ha produït en el si de la Cambra, com a conseqüència que aquestes Lleis tan importants no hagin estat objecte d'acord polític.

Aquí s'està tocant un tema important, i la manera de tocar aquest tema, lògicament, es pot enfocar de moltes maneres, de moltes maneres possibles. Si aquí féssim història, és evident que ningú voldrà ser el responsable de la pervivència de les diputacions. És evident que, per exemple, les persones que estàvem en el Consell Executiu de la Generalitat en aquell moment vèiem claríssim, perquè hi havia una comissió mixta que estava elaborant uns treballs, la necessitat de la desaparició de les diputacions. Però també era evident, en el context històric dels anys 79 i 80, que els grans defensors del fet, diguem-ne, provincial, eren el senyor Martín Villa, en aquells moments, i el senyor Suárez, i era evident a qui feien l'ullet el senyor Martín Villa i el senyor Suárez. I era clar —i està escrit als diaris— que l'any 79 i l'any 80 el partit que avui té la majoria governamental deia : «farem la transferència de les diputacions a la Generalitat en el moment que es produeixi l'organització territorial de Catalunya», perquè en aquell moment no hi havia les expectatives de victòria a Catalunya. I també els vull dir que l'any 1980, després que nosaltres no guanyéssim les eleccions, vàrem participar en un acte que alguns diputats de

Convergència ens assenyalaven que era un acte suïcida, perquè, d'una forma o d'una altra, estàvem traspasant el pes polític que significava la Diputació de Barcelona a la Generalitat de Catalunya. I, per tant, la nostra conseqüència i posició política entorn d'aquests temes de la història ha estat absolutament inatacable. Dubto jo que si s'hagués produït un resultat diferent l'any 1980 s'hagués fet exactament aquest acte de generositat política : és a dir, els principis per damunt dels interessos polítics conjunturals. (*Remor de veus.*)

Dit això —què em sembla que és important, perquè si no no es recorden les coses en el Parlament— no aprofundiré ni recordaré el debat i les posicions dels diferents grups parlamentaris, perquè, a mi, aquesta mena d'estil mesquí d'agafar coses fora de context situades en un context set anys, diguem-ne, posterior, i agafant i adaptant algun paràgraf, em sembla, per entendre'ns, d'una poca volada política, que desmereixeria aquest Diputat que els parla, i, per tant, no faré mai aquest tipus d'allusions. (*Remor de veus.*)

Per tant, com vostès comprendran, intentaré entrar en el fons de l'assumpte, perquè crec que és un assumpte realment important. Vostès saben que aquella llei va donar lloc a una sentència, aquesta sentència donava lloc a la pervivència del fet «diputació», després hi ha hagut la Llei de Bases de Règim Local, hi ha hagut una especialització de «diputació» en el concepte «cooperació», hi ha hagut una valoració política nostra, de dir : «tot el conjunt de competències que es gestiona a través de les diputacions, que tenen un àmbit que no és el propi de la cooperació municipal, han de situar-se en l'àmbit corresponent, en l'àmbit autonòmic», aquesta és la nostra filosofia política, però resta un nucli essencial de competències, que són les competències de cooperació. Aquest és el fet.

Però si volem avançar bé amb aquesta orientació, hem de fer la reflexió de la proposta política que nosaltres hem defensat, i nosaltres hem intentat defensar una proposta política que contemplés el conjunt del territori de Catalunya i els grans problemes territorials i institucionals de Catalunya. Quins són aquests grans problemes institucionals i territorials de Catalunya? En primer lloc, la pervivència de l'Administració de l'Estat. L'Administració de l'Estat estarà present en el territori de Catalunya, perquè hi ha unes competències que la Constitució reconeix al mateix Estat. Quina és la nostra proposta? I va ser conseqüència d'un diàleg, a la primera fase, amb el Consell Executiu. Quina era la nostra proposta? La regionalització de competències estatals, és a dir, d'una forma o d'una altra, anar a una administració de l'Estat que estigui més acompassada, d'una forma col·lateral, amb el que és el fet autonòmic. Això no és objecte d'aquesta llei, però això podria ser objecte d'un gran acord polític a nivell de Catalunya. Això tenia una força extraordinària i una importància per al país de primeríssima magnitud. Tant és així que nosaltres en l'Exposició de Motius l'assenyalem clarament, aquest objectiu : la voluntat, per tant, d'eliminar el que són presències perifèriques d'Estat per situar les presències de l'Estat en el territori de Catalunya al nivell constitucional, és a dir, delegació de govern, fonamentalment. Aquest és el nostre pensament polític entorn d'aquest tema.

Sobre quin segon element calia pronunciar-se? Com nosaltres dividim el territori de Catalunya? Pregunta : mantenim el que és l'esquema provincial o trenquem i superem l'esquema provincial? Gran pregunta. Sóc perfectament conscient

que des del Consell Executiu s'han fet enquestes pragmàtiques que, lògicament, valoren que els ciutadans de cada província estan contents de pertànyer a una província perquè és una senya d'identitat més que centenària en el país. Per tant, aquí ens podem trobar amb un tipus de joc d'artifici : que es parli de la voluntat de superar els fets provincials però que es vagi a una pervivència dels fets provincials. Què oferíem nosaltres? Nosaltres oferíem que definíssim, com un acte d'autogovern nacional de Catalunya, quantes regions volem a nivell de Catalunya. Què en volem, cinc, set...? Volem, del que és la província de Barcelona, fer-ne dues, la metropolitana i l'altra? Volem entendre que l'Alt Pirineu i el Baix Ebre hi entren? I aquesta ha estat la nostra oferta constant de diàleg, la qual cosa volia dir el trencament del marc provincial tradicional, perquè vostès fan, evidentment, un plantejament semàntic, però no aborden aquest tema amb profunditat. (*Remor de veus.*) Aleshores, el gran tema que tenia plantejada l'estructuració interior de Catalunya era definir uns àmbits regionals amb dues finalitats fonamentals : àmbit de desconcentració de l'Administració de la Generalitat, perquè és evident que l'Administració de la Generalitat no es pot desconcentrar municipalment ni a nivell de les trenta-vuit comarques de Catalunya. Per tant, calia definir un àmbit de desconcentració de la mateixa Administració de la Generalitat. Quina és la gran fallàcia i el gran tema que tenim avui plantejat? Que les decisions que s'han pres al llarg d'aquests set anys creen un determinisme, fan una administració tipus napoleònic-jacobina, de difícil adaptació a aquest futur, i, per tant, tot el que es pugui fer en el terreny regional, si no hi ha aquesta adaptació de l'Administració de la Generalitat, difícilment tirarem endavant. I, si aquesta adaptació finalment es fa, tindrà uns costos econòmics brutals, perquè vostès han fet una còpia estricta i mimètica del que feia l'Estat en fer les seves direccions generals, les seves *jefaturas* de servei, els seus llocs de comandament central. No han tingut la més mínima imaginació per situar-se regionalment i territorialment a nivell de Catalunya.

Per tant, aquí estem davant de la gran, jo diria, frustració històrica en funció dels mandats de l'Estatut, perquè aquest era l'objectiu número 1. Què diem nosaltres? Definir aquests àmbits regionals, les diputacions han de perviure; un altre nom, consells regionals, estrictament amb tasca de cooperació municipal. Per una raó molt senzilla, perquè aquí no s'ha optat per la política de reducció i racionalització de municipis, i aleshores, transitòriament, hi haurà tres àmbits d'administració local : un àmbit atomitzat municipal, un àmbit comarcal i un àmbit de suport municipal. A la llarga, òbviament, quan la comarca tingui la força, la importància pressupostària, la identitat política necessària, només caldrien dos àmbits d'administració. Per tant, el nostre plantejament és un plantejament que es fonamenta sempre en un principi de flexibilitat i adaptació temporal, en relació amb un tema bàsic : que sigui factible la desconcentració i la descentralització en el territori de Catalunya.

Per tant, la nostra posició jo diria que és molt clara, és una posició enormement positiva des del punt de vista del seu pragmatisme, des del punt de vista del seu *tempus*, dóna sortida al que han estat les sentències del Tribunal Constitucional i la legislació vigent, i fa una lectura clarament, inequívocament autonomista dels textos estatutaris, i, per tant, continuem amb la nostra lògica històrica de defensar que el que és fona-

mental, a nivell territorial de Catalunya, és una autonomia forta però, evidentment, una autonomia desconcentrada i una autonomia descentralitzada, i uns poders locals que siguin uns poders locals amb el màxim d'autonomia, amb la màxima força possible, unes comarques al més autosuficients possible, i, transitòriament, amb el període que es consideri necessari —perquè aquí hi haurà un procés de dinàmica—, fer l'adaptació diputacions—consells territorials, per donar suport a aquest període transitori.

Per tant, jo diria que quan el senyor Subirà llegeix paràgrafs relatius a la nostra alternativa, jo em sento curiosament orgullós, per una raó molt senzilla : perquè, de vegades, allò que has ajudat a fer, entre molts, no t'adones de l'interessant que és, i dius : «caram, aquí hi ha previst tot el principi del gradualisme que fa factible una autèntica organització territorial de Catalunya».

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo, efectivament, des d'aquesta tribuna, he fet dos tipus de lectura : he llegit algunes disposicions del text alternatiu socialista, perquè em semblava que calia explicitar-les bé, i després també he llegit *Diari de Sessions*. Respecte a això del *Diari de Sessions*, m'agradaria explicar-los una anècdota viscuda per alguns de nosaltres molt recentment : fa pocs dies, estàvem dinant alguns diputats d'aquest Parlament amb un il·lustre visitant, un gran personatge del Soviet Suprem —i vostè, senyor Maties Vives no hi era, però el senyor Ribó sí que hi era (*rialles*)—, i, en un moment determinat li vam preguntar —era una conversa molt amable i agradable, per cert—, i li vam preguntar que ens expliqués els trets essencials d'això que se n'ha dit la *Perestroika*, i recordo que ens va dir una cosa que, a mi, em va produir un impacte importantíssim, perquè ens va dir : «Oh, hi ha coses molt importants. Mirin, ara, els decrets i les lleis els publiquem». (*Remor de veus.*) I, és clar, vaig quedar realment frapat. Suposo que també publiquen els diaris de sessions, perquè un dels avantatges que té la democràcia és que es publiquen els decrets i les lleis perquè tothom se n'assabenti, i, a més a més, els diaris de sessions, també. I llavors, senyor Armet, jo tinc la sensació que en cap moment he tret de context cap de les frases que he llegit abans. (*Remor de veus.*)

Bé, nosaltres també és veritat que fem conversos, sí, que fem conversos, senyor Maties Vives, i, quan fem conversos, els fem en un sentit que els aportem a la posició antiprovincialista. Els conversos de vostès, en canvi, desgraciadament, eh?, són en sentit contrari, i van a posicions no antiprovincialistes.

Senyor Maties Vives, anant al contingut de la seva Proposició amb text alternatiu : nosaltres estem discutint en aquests moments un text alternatiu que, en puritat de concepte, no és alternatiu a la Proposició de Llei que ens ocupa, perquè, amb una finor lògica que el caracteritza sempre, el Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera ho ha explicat des d'aquesta tribuna. Diu : «no és un text alternatiu per la senzilla raó que, si el votéssim, si el votéssim i després la iniciativa en el Parlament espanyol no reeixís, ens quedariem altra vegada amb les províncies». O sigui que, en tot cas, hauria hagut de ser una esmena a la totalitat d'addició, perquè el que no pot ser és que el text alternatiu que vostès proposen substitueixi —perquè no

el substitueix, perquè no el substitueix, simplement— el text de la Proposició de Llei que ens ocupa. El text de la Proposició de Llei que ens ocupa, senyor Maties Vives, també planteja la proposta al Congrés dels Diputats d'una iniciativa per convertir Catalunya en província única, i no ho proposa allunyat en el temps, ho proposa amb un calendari molt ben fixat, perquè hi ha un calendari molt ben fixat per a l'entrada en funcionament dels consells comarcals. I, naturalment, nosaltres no volíem, ni pel contingut ni tampoc per ser sotmesos a la crítica, que hagués estat fàcil, de dir que proposàvem la desaparició ràpida de les diputacions passant els seus serveis i competències a la Generalitat, amb un procés no volgut de centralització. El text de la Proposició de Llei, que vostès volen eliminar amb el seu text alternatiu, fa, en la seva Disposició Addicional Primera, que la proposta mateixa, amb els retocs o matisacions que calguessin, que vostè vol que votem en aquests moments, hagi de ser presentada al Congrés dels Diputats —hi ha un mandat molt clar per fer-ho— un cop constituïts els consells comarcals.

Per una raó absolutament elemental : perquè no es pot produir la desaparició de les diputacions sense que algú que no sigui precisament la Generalitat no pugui recollir els serveis i les competències de les diputacions. I em referiré, concretament, a l'article 2 del text que vostè vol substituir amb el seu text alternatiu, l'article 2 del text de la Ponència conjunta. Diu : «El règim provisional de les competències provincials s'ordena mitjançant les mesures següents : a) L'atribució de competències de les diputacions provincials a les comarques, i a la Generalitat quan ho exigeixi la naturalesa dels serveis afectats.» I jo recordo que el text original, el text del document de treball originari, no era així. Precisament, semblava que pogués incitar a un procés de centralització, i la modificació d'aquest text, posar... sí, sí, posar davant les comarques i qualificar que el pas la Generalitat només es podrà fer quan així ho exigeixi la naturalesa dels serveis afectats, és fruit, precisament, d'una aportació del seu grup parlamentari. I això em porta a l'etapa final de la meua intervenció.

Nosaltres tenim, evidentment, l'avantatge, però també la servitud, de ser el grup majoritari; és a dir, nosaltres no podem dir —jo comprenc que es digui i que es faci—, nosaltres no podem dir «votem això, però ho votem perquè sabem que no resultarà guanyador, perquè si resultés guanyador resultaria llavors que ens quedariem amb províncies tres anys més, tal com estan, sense buidar-les»; nosaltres no ho podem fer, perquè tenim la servitud que el nostre vot determina la decisió d'aquest Parlament.

I nosaltres ens hem trobat amb aquesta situació molt sovint al llarg del debat. Jo no els faré ara l'estadística de la quantitat de coses —moltes, i molt importants— que s'han modificat al llarg d'aquest debat. De tota manera, en l'esmena a la totalitat anterior, pràcticament cada grup parlamentari ha reconegut que hi ha hagut aportacions i que han estat recollides —ho ha reconegut el Grup de Coalició Popular, ho ha reconegut el Grup comunista i ho ha reconegut el Grup d'Esquerra Republicana.

Senyor Armet, el que passa, de vegades, és que hi ha qui no és capaç ni d'apropar-se per dialogar, i hi ha qui no és capaç d'aconseguir consens; la prova és la votació solitària que vostès han fet, que vostès han obtingut respecte al text alternatiu a les quatre Lleis que s'acaba de produir en la darrera votació.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, li demano un breu torn per al·lusions i contradiccions.

El Sr. PRESIDENT : Molt breument.

El Sr. RIBÓ : Sí, perquè en aquest debat, que ja comença a semblar un ball de bastons, les al·lusions a persones que no són a l'hemicicle —com és el cas del senyor Solé Tura, que ja no està en aquest grup parlamentari, malgrat que algun dia... perdó, malgrat que algun dia poden retornar a aquest hemicicle amb algun altre grup parlamentari, segons es diu (*rialles*)—, el que sí que volíem precisar, jo personalment, respecte a al·lusions que s'han fet a la meua persona —en el cas del senyor Barrera i en el cas del senyor Subirà—, les posicions del nostre Grup respecte a la Constitució i a l'Estatut —que el senyor Barrera ha tret amb memòria històrica—, és un exercici que, estesa la memòria històrica, senyor Barrera, és com si jo li retragués els vots que el van dur a vostè al Congrés dels Diputats, el vot de la coalició entre el Partido del Trabajo de España i Esquerra Republicana sobre aquests temes. Però ens sembla que, si ens cenyim a l'ordenació territorial, per part del nostre Grup hi ha hagut sempre un posicionament lineal al respecte, i la contradicció en què ha incorregut el senyor Subirà...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Ribó, això ja passa els límits del que vostè deia que volia dir, eh? (*Remor de veus.*)

El Sr. RIBÓ : Si em permet... si em permet una puntualització que vostè mateix...

El Sr. PRESIDENT : Vostè sap que ha pogut gaudir d'una llibertat d'expressió que ha guanyat el campionat aquesta tarda; per tant, li prego que ara procuri ser brevíssim, guanyi el campionat de la brevetat.

El Sr. RIBÓ : Amb molt de gust, senyor President. Una precisió al senyor Subirà, que li podria haver fet vostè mateix, senyor President, que és sobre el senyor Jakovlev, del Soviet Suprem —que no es treu de context, senyor Subirà, vostè ho ha dit, no es treu de context, parlar del senyor Jakovlev—; només una precisió que demostra que encara és més ingènua la resposta del senyor Jakovlev : el senyor Jakovlev no va dir que els decrets i les lleis es publicuessin —que això fa temps que ho feien—; la ingenuïtat era que deia que eren a les biblioteques perquè les pogués consultar qualsevol ciutadà.

Gràcies, senyor President. (*Ll. Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, senyor Armet, siguem brevíssims, eh?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : Sí, serem absolutament breus. Jo li demanaria al senyor Subirà que m'assenyalés quantes vegades el President de la Generalitat de Catalunya, després de múltiples sol·licituds, ha donat una posició d'obertura al diàleg, quantes vegades un Conseller de Governació ha entrat en el tema, quantes vegades el portaveu de Convergència ha entrat en el tema... O, si no... perdó...

El Sr. PRESIDENT : No, perdó, senyor Armet...

El Sr. ARMET : Si us plau, si no, que es retiri que hi ha diputats, en aquesta Cambra,...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Armet, això no és el tema que estem discutint; per tant, li prego...

El Sr. ARMET : Oh!, ell hi ha fet al·lusió.

El Sr. PRESIDENT : ...li prego que sigui i que deixi de parlar.

El Sr. ARMET : Perdó, ha fet una al·lusió personal que hi havia persones que no eren capaces de dialogar.

El Sr. PRESIDENT : Bé, vostè ja ha recollit l'al·lusió, però no és qüestió d'estendre-s'hi, ara.

El Sr. ARMET : En democràcia no es pot dir que no hi ha capacitat de diàleg, en una cambra parlamentària. Això no es pot dir.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem a la votació del vot particular a la totalitat.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat refusat per 7 vots a favor, 76 en contra i 25 abstencions.

El tercer vot particular a la totalitat és presentat pel Grup parlamentari Popular. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats,...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : En nom del Grup parlamentari Popular, defenso a continuació el vot particular que, en relació amb la Proposició de Llei que regula el Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, ha elevat a aquest Ple la Comissió primera del Parlament. A aquests efectes, jo vull recordar que, per a nosaltres, el contingut i la motivació d'aquest vot particular són clarament polítics, i pretenem remarcar la importància que per al nostre Grup parlamentari té oposar-nos rotundament...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra i al públic que es mantinguin en absolut silenci.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President... oposar-nos rotundament al plantejament i finalitat que té aquesta Proposició de Llei.

D'alguna manera —ja s'ha dit, per la via de cites del *Diari de Sessions*—, aquest debat reproduïx, en altres termes, el que es va celebrar al començament de l'anterior legislatura, i que va desembocar en la Llei de supressió de les diputacions, que posteriorment va ser —com vostès saben— derogada pel Tribunal Constitucional. El temps transcorregut des de llavors ha decantat opinions, ha perfilat el marc legal general i permet, en definitiva, afrontar el mateix objectiu en unes condicions polítiques, i sobretot jurídiques, més clares i, per tant, amb menys marge d'error legal per part d'aquest legislador autonòmic.

Sens dubte compartim el criteri emès pel Consell Consultiu quan afirma que aquesta Proposició de Llei —llevat d'alguna qüestió molt puntual— és adequada, no vulnera l'ordenament constitucional i estatutari. Però el judici d'oportunitat política, que lògicament li està vedat al Consell Consultiu, ens correspon efectuar-lo als grups parlamentaris, i és des d'aquesta perspectiva que el nostre Grup afronta aquest debat.

Ja he afirmat que l'objectiu, perseguit per un camí diferent, és el mateix : anar cap a una pràctica desaparició de les diputacions. Si, per imperatiu constitucional, no es poden suprimir

—com afirmà el Tribunal Constitucional—, anirem per una altra via, suprimint les províncies, amb la qual cosa queden eliminades les seves entitats representatives —les diputacions— i, fins que no s'assoleixi aquest objectiu, que correspon a les Corts Generals, utilitzarem tots els recursos legals possibles per, mitjançant la seva utilització combinada, aconseguir que, provisionalment, subsisteixin les diputacions, però reduïdes, de fet, a corporacions sense cap contingut pràctic i real.

El plantejament, hem de reconèixer que és imaginatiu, i fins i tot hàbil, i fins i tot, a més, legal —com ja he afirmat—; però, al nostre parer, sens perjudici de la seva legitimitat, no és convenient per a la Catalunya dels nostres dies i, sobretot, per a la Catalunya del futur.

No és un procés, des del nostre punt de vista, el que encetem amb aquesta Proposició de Llei, que afavoreixi... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Això ja està?...

El Sr. PRESIDENT : No, no...

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : ...un necessari reequilibri territorial de Catalunya, ni aprofundeix en la idea de desconcentració i descentralització que, com a principis orientadors de l'Administració pública, ha de tenir una moderna organització dels serveis públics. En la pràctica —i per resumir-ho amb paraules clares—, a través d'aquesta Proposició de Llei es centralitza avui, es centralitza avui a la Generalitat, i a Barcelona, a canvi d'una hipotètica descentralització en un futur incert.

Efectivament, es centralitza avui, per tal com, a partir d'ara, un cop previsiblement aprovada aquesta Proposició de Llei, seran lleis sectorials d'aquest Parlament les que, modificant la titularitat de les competències fins ara pròpies de les diputacions, assignaran aquestes a les comarques i/o a la Generalitat.

No critiquem nosaltres, com a plantejament general, que una part de les competències, fins ara en mans de les diputacions, passin a les comarques, perquè és raonable i està orientat en una línia descentralitzadora i desconcentradora positiva. El que no veiem tan clar és que l'assignació d'aquestes competències, ara descentralitzades i desconcentrades en les províncies de Tarragona, de Lleida i de Girona, passin, a nivell de decisió política, jurídica i econòmica, a Barcelona; i que es pretengui defensar aquesta política, concentradora i centralitzadora, afirmant —com diu l'article 3 de la Proposició de Llei— que això es fa d'acord amb els principis de desconcentració i descentralització.

Aparentment, segons aquest mateix article tercer, en relació amb les Disposicions Addicionals Primera i Segona, es garanteix la no-concentració, però no es pot garantir, en cap cas, la descentralització, ja que, en ser competències que canvien de titular, el centre de decisió polític passarà de Tarragona, de Lleida i de Girona —com hem afirmat—, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

Per més títols de legitimitat històrica i política que s'invoquin, i per més desitjos de racionalitzar l'Administració pública que es formulin, el que és cert és que aquesta iniciativa legislativa resultarà clarament negativa per als interessos de molts municipis de Catalunya que, fins ara, veien parcialment atesa la defensa dels seus interessos en unes institucions pròximes a ells, i que ara s'hauran de desplaçar a altres indrets, menys pròxims, tant funcionalment com geogràficament.

L'Exposició de Motius de la Llei explicita clarament les motivacions històrico-polítiques d'aquesta iniciativa legal : la consideració que la implantació a Catalunya de la divisió provincial, durant el segle passat, sempre va ser considerada, per moltes forces polítiques catalanes, com una cosa aliena a nosaltres. Això és cert, això és veritat. Però també ho és el fet que no podem viure amb el rellotge parat, i que la història dels pobles es construeix dia a dia. La província, que pogué ser, com tota innovació, una cosa estranya i forània en un primer moment, no és una cosa sentida com a superficial i imposada per molts ciutadans de Catalunya, especialment de fora de Barcelona, en l'actualitat; ben al contrari, es veu en ocasions, com la defensa d'una identitat específica, en el conjunt de Catalunya, i com la garantia de pervivència davant una macrocefàlia barcelonina que resulta perillosa per a un adequat equilibri territorial que hem d'intentar aconseguir entre tots.

La llegenda negra de les diputacions, no és bo que continuï. És evident que no són una creació del franquisme, i és cert també que han prestat grans serveis al desenvolupament econòmic, social i cultural de Catalunya. Ja ha estat dit abans, per un company meu de Grup, que s'han donat algunes xifres, algunes dades que reafirmen els serveis que han prestat a Catalunya aquestes corporacions i la col·laboració que estan prestant a la Generalitat en aquests moments. La pretesa supressió de les províncies i de les diputacions obre un camí sense retorn de conseqüències imprevisibles a mitjà i llarg termini, però segures a curt termini : es concentren i centralitzen recursos econòmics i competències que avui estan descentralitzades i desconcentrades al llarg i ample del territori del Principat.

No em queda cap dubte que el sentiment antiprovincial i antidiputacions que hi ha en aquesta Llei és més propi de la classe política que no pas dels ciutadans. Tinc la impressió que aquesta Llei ignora en gran mesura la realitat social sobre la qual actua. No és ni progressista ni reaccionària, no va ni per davant ni per darrera de la realitat social, simplement la ignora, perquè la realitat social de la Catalunya d'avui no és la del 1932, ni la del 1833. I el que resulta estrany i artificial —com ja s'ha dit en un primer moment—, adquireix legitimitat mitjançant la implícita acceptació dels ciutadans amb el transcórrer del temps. Però, sobre tot això, la decisió política podria resultar, encara que traumàtica, eficaç i modernitzadora, i aquesta iniciativa legal no és cap de les dues coses.

Encaparrar-se a aconseguir l'eliminació de les diputacions malgrat la sentència del Tribunal Constitucional resulta pertorbador i disfuncional; haver de mantenir el nucli essencial bàsic de competències —de manera concreta, les d'assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica—, obliga a mantenir unes institucions que seran façanes de cartró-pedra, sense contingut real i sense aprofitar la seva dilatada experiència d'ajut als municipis, especialment als petits i mitjans.

Davant la solució elegida creiem que fóra preferible que l'Administració de la Generalitat hagués delegat l'execució d'algunes competències pròpies, amb la qual cosa s'hauria fet, per primer cop, realitat el desig de desconcentració de l'Administració autònoma i d'un necessari reequilibri del territori.

Senyores i senyors diputats, com vostès saben, hem estat treballant en Ponència conjunta durant onze llargs mesos, intentant, teòricament, aconseguir unes lleis reguladores de l'organització territorial de Catalunya, amb el nivell d'acord més

gran possible. És evident que l'objectiu era impossible d'aconseguir al cent per cent, però el que és cert és que hem avançat poc a la fi. Avui veiem que és així. No obstant això, és just reconèixer que la Ponència ha fet —des del meu punt de vista— un bon treball tècnic; no ha fet un bon treball polític perquè la metodologia ho impedia en haver de treballar bàsicament sobre el text que era el tramès pel Consell Executiu, i no tenir, sobretot, la Ponència autoritat per adoptar decisions polítiques que permetessin avançar en el consens. Però és obligat deixar constància de la cordialitat amb què ens hem desenvolupat i el bon to que ha presidit totes les sessions de treball d'aquesta Ponència.

El nostre Grup parlamentari, amb aquest vot particular que pretén defensar la divisió provincial i les diputacions, fa honor —sense ànim d'entrar en polèmica— al compromís electoral establert al seu dia. Ni tan sols nosaltres va anar a les eleccions l'any 84 —l'abril del 84— com a Coalició Popular, hi vam anar Aliança Popular en coalició amb el PDP, i ni tan sols el Partit Liberal, sinó la Unió Liberal. Nosaltres vàrem expressar, amb tota claredat durant la campanya electoral, la posició sobre això. Els onze diputats —onze i no vuit— que vàrem sortir electes vàrem rebre un mandat explícit dels nostres votants sobre aquest assumpte, puix que aquesta era una qüestió molt important en el nostre programa electoral.

Jo vull significar que nosaltres, aquí, hem reproduït literalment aspectes del programa electoral que vam presentar en les eleccions d'abril del 84, com també la presentació, al seu dia, d'un text alternatiu que vam enviar a la Ponència conjunta el Consell Executiu, va reproduir literalment el programa electoral i el vot particular nostre d'avui, en forma de text alternatiu, és reproducció literal del que vam presentar fa un any diputats dels tres partits que, aleshores, integràvem el Grup parlamentari Popular d'aquesta Cambra.

Avui consumim aquesta defensa presentant, com he dit, a més, un text alternatiu que pretén possibilitar, d'acord amb la Llei de Bases de Règim Local, un eficaç funcionament de les diputacions, exercint les seves competències d'ajut als ajuntaments, així com de col·laboració amb la Generalitat, amb el convenciment que hem complert amb el nostre deure i que endemés la nostra posició és correcta en termes de realisme, d'operativitat i d'eficàcia.

Els nostres diputats, i sobretot sens dubte els de Tarragona, de Lleida i de Girona, podran afirmar que han defensat els interessos i la voluntat política dels seus electors i els dels ciutadans de la seva circumscripció electoral, en general, atès que en aquests moments, malgrat la dificultat, no hem cedit al corró ideològic imperant, donant per bona una solució que, des del nostre punt de vista, mira més al passat que no pas al present i al futur.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (Pausa.) No? Doncs aleshores cal donar pas a les intervencions dels Grups que no han intervingut. El senyor Garriga del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, hem escoltat atentament les paraules que ha pronunciat el senyor Fernández en nom d'Aliança Popular; les hem escoltades des d'una perspectiva, des d'una òptica, dife-

rents que la que va presidir la constitució del Grup de Coalició Popular del qual jo vaig formar part. Creiem nosaltres que hem de posar la nostra atenció en el futur, i no pas cenyir-nos, només, a mirar amb el retrovisor, si volem fer que, autènticament, Catalunya es prepari, com hem dit abans, per al repte del segle XXI. Creiem que, sota l'òptica de l'eficàcia, sota l'òptica de l'organització, sota l'òptica d'estructurar una nació com la catalana, que volem que pugui ser un exemple per als altres pobles de l'Estat espanyol, hem de començar manifestant, amb tota claredat, quelcom que és palès per a molts de nosaltres : s'ha de simplificar l'Administració, s'ha d'apropar l'Administració als administrats, i no pas, com s'ha dit, centralitzar-ho tot en una macrocefàlia barcelonina. Des de les quatre circumscripcions s'ha d'administrar i repartir el poder. Això que estem debatent al llarg d'aquests dies no és, potser, un *totum revolutum* com s'ha volgut manifestar, sinó amb llenguatge legal o jurídic un *continuum* en el qual entra el tema de les diputacions, el tema de les comarques i el tema de l'Administració local. Creiem que sota aquesta perspectiva global és on hem de dipositar la nostra confiança i el nostre vot en el que estem debatent actualment. Si volem apropar l'Administració als administrats, les comarques...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Si volem apropar l'Administració als administrats, les comarques ho poden fer i ho faran amb més eficàcia que el que puguin fer les diputacions provincials. Si volem estructurar una Catalunya de futur, el projecte de Catalunya com una entitat, com un ens únic ens sembla indispensable per al manteniment de la nostra identitat. Per tant, amb aquestes senzilles consideracions, que només volen posar de manifest el que per a un liberal és important en aquest moment —atès que ser liberal i ser nacionalista o ser liberal i ser federalista són quasi sinònims—, és pel que nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició, d'aquesta esmena del Grup Popular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup d'Esquerra Republicana, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable orador senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, perquè la nostra posició ja l'hem explicada en les intervencions anteriors, i és evident que si estem contra les províncies, contra les diputacions, no podem votar el vot particular que presenta el Grup Popular. No obstant això, jo voldria fer constar aquí que és perfectament coherent, aquest vot particular, amb tot el que ha defensat el seu Grup al llarg dels treballs de la Ponència; treballs que jo també haig de qualificar —com ha fet el senyor Fernández— de molt cordials, i em plau molt de poder testimoniar l'aportació positiva que ha fet el Grup Popular tot al llarg de la Ponència, però és evident que nosaltres tenim una posició sobre aquest punt molt diferent, contradictòria, i que, per tant, no podrem votar aquest vot particular.

Els són perfectament coherents amb la seva posició, i jo crec, fins i tot, que si alguna evolució hi ha és una evolució en el sentit de reconèixer la conveniència de la comarcalització de Catalunya i, per tant, de passar competències de les diputacions a les comarques. I, d'això, ens n'hem de felicitar tots, que

aquesta evolució s'hagi produït en el bon sentit.

Ara, nosaltres, val a dir, apreciem la coherència, i la podem apreciar, em penso, perquè ho hem estat sempre. Hem defensat sempre el dret de Catalunya a l'autodeterminació i, per tant, no vam votar la Constitució i no vam votar l'Estatut, i, això, senyor Ribó, no té res a veure amb la manera com vam anar a les eleccions del 1977, obligats pel fet de no estar legalitzats, però sense que ens n'averگویim al més mínim, i jo li puc assegurar que si les circumstàncies es repetissin —i hagués jo de decidir— fariem exactament el mateix. I li puc assegurar també que no vam tenir la menor queixa dels nostres companys de coalició perquè el contracte que havíem fet, i que expirava a les dotze de la nit del dia de les eleccions, va ser totalment respectat per uns i altres. De manera que no comprenc aquesta referència, però, en fi, tant se val, no es tracta de polemitzar sobre aquest punt.

Jo, de totes maneres, em felicito de les evolucions dels partits, i em felicito, per exemple, que els votants de la Constitució i els votants de l'Estatut —alguns d'ells, almenys— ara reconguin les seves falles i els seus defectes i tots els inconvenients que tenen del punt de vista de l'autogovern de Catalunya. Rectificar és de savis, i tant de bo tothom rectificqués en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, i molt breument. El nostre Grup parlamentari entén i comparteix —i crec que ho deia abans en la defensa del nostre vot particular— aquella raó, no de fe a què apellava el senyor Curto, entengui que en el meu cas li canviï per la raó de la coherència, en aquest cas, amb la trajectòria del Grup, d'una part, és a dir, amb la trajectòria d'Aliança Popular, dintre del Grup Popular en la defensa de les tesis que ha mantingut des de l'inici dels treballs de Ponència. Suposo que ells entendran també que, per raó de coherència, el nostre Grup parlamentari no hi pot donar suport i ha de votar en contra d'aquest vot particular.

Nosaltres entenem, d'acord amb el que plantejava el senyor Fernández Díaz, que és difícil recollir la seva preocupació per recomarcalitzar Catalunya i, al mateix temps, mantenir les diputacions; aquí hi ha un cert contrasentit. I no es tracta de fer desaparèixer les diputacions, en genèric, es tracta de fer-ne, de quatre, una; i es tracta de resituar el centre de poder d'aquesta diputació en mans d'un altre ens que tots sabem quin és. I, és clar, nosaltres —i lamento que hi hagi hagut interpretacions que no anessin per aquí, en relació amb el nostre text anterior, ara derrotat, però que lliga amb la seva proposta— enteníem que la província única havia d'avançar directament a partir de la configuració dels consells comarcals, entesos en la forma amb què els dibuixàvem en el nostre text, és a dir, com uns consells comarcals provisionals que l'únic que fan és servir de marc per a la redacció d'estatuts comarcals.

Naturalment, som partidaris d'aquest procés de recomarcalització, i això ho veurem segurament demà o demà passat, quan entrem a discutir la Llei de comarques, unes comarques fetes d'una forma molt diferent de com planteja la Llei, fetes des de baix, fetes a partir de la voluntat dels municipis, lluny de les cotilles que poden representar les comarques del 36. És

clar, en aquesta espècie de pim-pam-pum que s'ha iniciat en aquesta sala, de cites i més cites i textos i més textos, que jo aprofito per dir, senyor Armet, que jo no considero que sigui una activitat política mesquina, ni que sigui res de política de poca volada; això va a la consideració de cadascú...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, Il·lustre senyor Diputat, els prego que evitin els diàlegs entre diputats, eh?

El Sr. VIVES : Bé, en qualsevol cas mentre no demani la paraula, és un monòleg. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Ja saben que ens porten molt lluny. (*Rialles.*)

El Sr. VIVES : Bé, acabo, senyor President, acabo; acabo seguint una mica en aquest pim-pam-pum, i llegeixo textualment un text que diu —i si el senyor President no m'ho ha de retreure, el voldria dedicar al senyor Subirà— (*rialles*) : «És per aquesta raó», diu l'autor d'aquest text, «que resulta sospitós l'interès d'aquells qui voldrien la simple aplicació d'aquella divisió», la del 36; És a dir, els que voldrien l'aplicació en la forma com ho fa el text votat per la majoria, «i pretenen ignorar els lògics canvis que quaranta anys han imprès en el panorama comarcal. Així ensenyen l'orella dels interessos electorals, car el que menys els importa és estructurar a Catalunya una divisió eficaç, en funció de les realitats actuals. Defensen la divisió comarcal del 36, perquè els sembla que pot afavorir-los electoralment; altrament, molts d'ells, continuarien ignorant les comarques com havien fet sempre.» Joaquim Ferrer, Conseller de Cultura. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, pertoca ara que intervingui el representant del Partit Socialista... (*Rialles.*) En nom del Partit Socialista de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Molt breument, senyor President, i des de l'escó estant, simplement per recordar als il·lustres senyors diputats que nosaltres som partidaris de l'existència d'un ens local intermedi entre els ens locals bàsics i les administracions superiors, però, d'acord amb el que vostès ja han pogut llegir, i amb el debat tingut anteriorment, som partidaris d'un procés que trenqui l'esquema provincial, en la línia de la ruptura que aquests esquemes estan donant a la reforma i modernització de les administracions territorials en el conjunt d'Europa, cosa que ens porta a la línia de la regionalització. Per tant, entenem la línia que cal mantenir aquest ens local però no essent partidaris del manteniment d'aquesta línia, d'acord amb la proposició que es fa des del Grup Popular, la nostra votació serà d'abstenció respecte a això.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció del representant del Grup de Convergència i Unió. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, és obvi que no entraré en el fons de l'argumentació, perquè seria simplement repetir coses que s'han dit avui des de la tribuna diverses vegades, és a dir, la nostra posició en el tema que ens ocupa és perfectament clara.

Voldria aprofitar, de tota manera, aquest torn, molt breument, senyor President, només per fer dues coses : la primera, felicitar-me i adherir-me a aquesta valoració positiva dels treballs de la Ponència que s'ha fet per dos oradors en aquest torn; jo també comparteixo aquesta actitud. I, en últim

terme, i com a darrera cosa, constatar que l'afirmació feta per un grup parlamentari coherentment provincialista —i això és una opció perfectament legítima—, l'afirmació molt clara feta que el text al qual ells fan esmena a la totalitat és un text que a la pràctica buida de contingut les diputacions, és la millor defensa que nosaltres mateixos podríem fer de la bondat i de l'adequació als nostres plantejaments d'aquest text.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, hem d'entrar ja a la votació.

(Remor de veus.)

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb el vot particular a la totalitat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat refusat per 7 vots a favor, 75 en contra i 20 abstencions.

Bé, per avui, doncs, hem de donar per acabat el nostre treball per reprendre'l demà a les deu.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i cinc minuts.)